Cosmin ŞTEFĂNESCU LABIRINT APOCALIPTIC

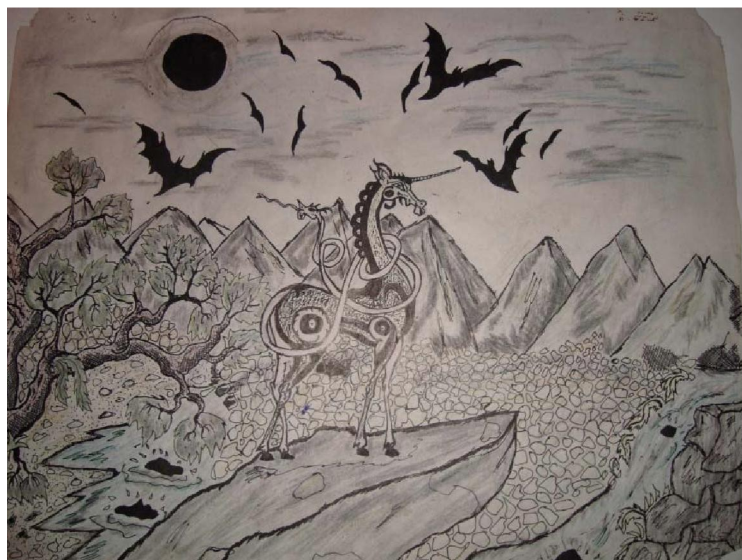
Cosmin ŞTEFĂNESCU

LABIRINT APOCALIPTIC

Prefată de Prof. Dr. Const. MIU

9

Editura VIROM, Constanta, 2009

Copertă si pagina 4 - grafică de George Dobre (in memoriam)

UN PROZATOR FANTAST

Noua carte semnată de Cosmin Ştefănescu - **Labirint apocaliptic** -probează virtuți incontestabile de prozator. Tema predilectă a autorului este condamnarea ororilor războiului. Din această perspectivă, ideatica volumului de proză fantastică, pe care îl discutăm acum, se află în prelungirea celei a volumului de versuri **Sânge balcanic** (2007). Aici, apar imagini monstruoase, care augmentează aproape perpetuu tabloul războiului, conturându-se astfel **Apocalipsa** din Balcani. Ilustrative, în acest sens, sunt poeziile **Zvasticato, Şeptel, Apocalipsa** în tentativa disperată a ***Aliaților*** de a restabili pacea, prin foc şi pară, - paradoxal stindard! - pier şi vieți nevinovate. Poezia **Sânge balcanic** (în volumul de proză este moto-ul **Capitolului 14)** oferă imaginea terifiantă a unui copil - suflet nevinovat -răpus de „Păsări malace".

în volumul de proză, Apocalipsa din Balcani este extrapolată la întregul mapamond, prin intermediul viziunilor protagonistului - Walter Nietzsche. De-a lungul celor 21 de capitole, cititorul îl poate urmări în regresiunile sale temporale, dar şi unele progresii anticipative. Creierul acestuia conectat la o puzderie de calculatoare, prin intermediul unui cip implantat, permite specialiştilor să

studieze hologramele zămislite cu prodigiozitate.

Să remarcăm enciclopedismul autorului: fără minime cunoştinţe din medicină, astro-fizică, bio-chimie, istorie şi geografie, religie şi mitologie, ca şi lecturi din seria SF, Cosmin Ştefănescu n-ar fi reuşit să-şi facă proiectul credibil.

Imaginaţia debordantă a autorului se dovedeşte a fi prolifică în paginile unde este descrisă - în scene înspăimântătoare - o posibilă conflagraţie la scară mondială: „Un tânăr reporter de război prezenta imagini holografice HV, relatând cu lux de amănunte drame cutremurătoare prin adevărul lor terifiant. Astfel, lumea întreagă putea vedea şi trăi simultan senzaţiile dramelor în acelaşi timp cu cei implicaţi în război. Era o dualitate dureroasă." Se poate lesne sesiza din finalul acestui fragment (iar în carte sunt nenumărate secvenţe ce relevă trăirea în direct a ororilor războiului) că prozatorul doreşte să facă din textul său un **memento mori:** „Ideea principală era că holoviziunea şi mass-media să joace un rol primordial în trezirea compasiunii şi în sensibilizarea opiniei publice."

în cartea lui Cosmin Ştefănescu există câteva replici la unele secvenţe biblice sau mitologice. Şeful de la MEDIA-TECH, Schwartz, proiectase şi realizează împreună cu echipa sa un fel de ***Arcă a lui Noe*** : „Cu câţiva ani în urmă, crease în buncăr o seră în care avea toate soiurile de copaci, arbuşti existente pe Terra; mulţi dintre aceştia ajunseseră pe rod (...)

Şi tot în buncăr câteva din sălile mari fuseseră amenajate în aşa fel încât să se poată aduce din fiecare specie de animale şi păsări câte două exemplare şi găsise metode eficiente de hrănire a acestora. lar de toate acestea se îngrijeau echipe de roboţi, plus doi medici veterinari pe care-i angajase împreună cu soţiile lor, dintre care una era inginer zootehnist, iar cealaltă inginer horticol." în **Capitolul 17,** acelaşi personaj lămureşte titlul cărţii -**labirintul apocaliptic** fiind o replică a celui al lui Minos, însă primul - fie şi ipotetic - afectează întreaga umanitate - prizoniera propriei inconştienţe: „îmi dau seama că treceţi prin o serie de momente neplăcute, că vă simţiţi neputincioşi în faţa dezastrelor - sunteţi într-un fel de labirint - labirintul lui Minos şi exact ca Dedal şi lcar încercaţi să găsiţi posibilităţi de ieşire din impas, numai să ştiţi că doar cu aripi lipite cu ceară nu veţi reuşi să ajungeţi departe - Pământul într-adevăr a devenit un labirint imens, din care toţi caută şansa şi modul în care ar putea evada."

Las cititorul a savura ideatica acestei cărţi, cu precizarea că în ultimele pagini **enigma** se va elucida, iar ultima pagină se vrea un îndemn la ratiune,

tolerantă şi iubire.

Prof. Dr. Const. MIU

Capitolul 1

„Cei ce sunt nepăsători față de trecut
vor fi condamnați să-l retrăiască."
GEORGE DE SANTAYANA

La prima vedere, ai fi jurat că priveşte atent pe geam, dar nu... el era pierdut în aceleaşi jocuri şi imagini aproape fotografice derulate după filme şi clişee - neuroni ce se strânseseră de-a lungul timpului în memoria lui.

De-a valma, imagini clare şi vii petrecute parcă mai ieri îi dezvăluiau crima umană, urgia umană - momente cruciale în care erau semnate tratate cu miez putred.

Cele două războaie mondiale, cutremure devastatoare toate acestea i se revărsau tumultos, ca un fluviu, făcându-l să tresară şi să se căiască pentru fantastica lui memorie fotografică ce îl poartă, îndurerându-l, prin pasajele secrete ale timpului luminându-le ca un far imens, aprins nefiresc peste timp.

Un foşnet abia perceptibil îl făcu să se trezească buimac din reverie.

– A, a, a... tu erai !... mă scuzi, sunt cam obosit, eşti de mult timp aici?

– Sunt de ceva timp, dar nu am vrut să deranjez. Erai atât de absorbit de ce se întâmplă afară în jungla umană, încât...

– Da, da ..., i-o tăie scurt, mă iei peste picior de parcă n-ai şti de visele sau coşmarurile mele la care, vreau - nu vreau, trebuie să asist zi de zi, ceas de ceas.

– Walter nu o lua şi tu ca pe un afront; am fost chemată de urgență la centrul MEDIA-TECH şi am trecut să îți spun unde mă poți găsi în caz că ai nevoie de mine.

– Mda, da mormăi, după care o concedie fără să îi mai acorde nicio atenție. Ştia să-şi reprime o ură neîmpăcată pentru cei care îl deranjau.

O lacrima i se prelinse din ochii arşi de nesomn, reintra fără voință în jungla imaginilor fără sfârşit, dezvăluite parcă de o Fata Morgana nevăzută, neştiută, născută peste noapte în mintea lui şi

înjură printre dinți, pentru a nu ştia a câta oară, ziua când acceptase să fie

cobai în acel experiment virtual.

îşi aduse aminte de acea zi când fusese anunțat conform standardelor şi cerințelor firmei că în urma testului dat se descoperise că are un coeficient de inteligență ieşit din comun - aproape dublu fața de cel al unui geniu. Conveniseră că este singurul în măsură să testeze IMAGINEA CREATIVĂ, cum o denumiseră şefii - "jocul virtual care va revoluționa ştiința viitorului". Se pierdu iar în imagini şi se întrebă dacă a existat momentul acela cu adevărat sau şi această etapă a vieții lui nu era decât un segment dintr-un joc virtual. Un rictus animalic îi înflori în colțul gurii gândindu-se la acestea.

Pentru a se destinde se apucă şi trie imaginile şi descoperi că transcenderea lui în timp transformase timpul într-un punct fix din care putea pleca şi se putea întoarce în orice moment dorea.

Istorie, politică, religie, dragoste deveniseră una şi aceeaşi lucrare a Domnului, în care el se juca exact ca într-un puzzle uriaş încercând să reaşeze imaginile sau datele istorice şi, dintr-o dată, i se configurară ideile trasate clar, de parcă le avea în față. Distrusese granițele timpului şi zâmbi pentru că piesele se aşezau singure la locurile lor neştiute. Descoperise trecerea în transcedent fără ajutorul drogului sau al jocului virtual. Pentru o secundă o imagine cu Einstein ii trecu prin fața ochilor şi îşi aminti descoperirea teoriei relativității $E=mc^2$, care revoluționase lumea.

Se gândi o clipă să meargă la psiholog să îi povestească tot ceea ce pățeşte, dar îşi lăsă gândul neterminat şi îşi continuă riguros selecționarea şi trierea imaginilor. îşi dădea seama că era singurul om care îşi folosea creierul la peste 70% din capacitate şi astfel putea naviga în timp, în orice segment, cu toate că se temea de un singur lucru: să nu modifice prin transcenderile lui în trecut istoria, cu toate nivelurile şi subnivelurile sale.

Totul îi era clar: dacă mai continua să îşi depăşească nivelul, masa cerebrală a creierului i-ar exploda exact ca o bombă cu efect întârziat, aşa că se trezi încet din reverie.

Descoperi că nu se schimbase nimic în biroul lui şi că avea un maldăr întreg de hârțoage de controlat, se gândi la şeful lui de la MEDIA - TECKH, ca la un nebun incurabil, care îl tortura cu atâtea hârțoage şi virtualitate.

Prea multe fişiere, prea multe dosare doldora de date -statistici, planuri, rezultate îi complicau viața şi aşa destul de agitată.

Capitolul 2

„Vai, nemaiauzită josnicie a minților slugarnice, să te faci de bunăvoie sclav".

„Am hotărât să apar în public pe scena lumii ca martor al adevărului cinstit".

GALILEO GALILEI

„Cu asemenea judecători trebuie aşadar să trăim, să murim şi, ceea ce este mai rău, să tăcem".

BENEDETTO CASTELLI

„Teama cu care pronunțați contra mea sentința este, poate, mai mare decât aceea pe care o încerc eu primind-o."

GIORDANO BRUNO

Se pierdu în noianul de imagini şi văzu sfârşitul tragic al lui Giordano Bruno, ars pe rug; pe Galileo Galilei îl auzi strigând „Epour simouve" şi se gândi că aceasta trebuie să fie o limbă moartă. Astfel adâncindu-se mai mult în timp, află că era latina, limba vorbită de romani, iar ceea ce strigase Galilei însemna "Şi totuşi se învârte"-aceasta fusese considerată erezie, blasfemie, iar crunții inchizitori îl condamnaseră la tăcere şi la o viață în surghiun acoperit de ruşinea retractării în public a descoperirilorsale.

Se cutremură de crimele abominabile ale omenirii şi gândi pentru o clipă că ar putea interveni în aceste episoade groaznice ale istoriei, ca să-i salveze pe aceşti nevinovați.

Tentaculele imaginației, ca o caracatiță imensă, îi cuprinseră gândurile şi-l purtară lângă un pat de spital. Aici dormea un domn în vârstă, de grătarul patului său era prinsă o fişa radiologică, o luă şi citi - posibil boala lui Alzheimer. în salon intră o infirmieră şi îl apostrofă că îi deranjează pacienții şi îl întreba ce căuta acolo.

– Doamnă asistentă, sunt un nepot al pacientului.

– Aha... zise asistenta, mirată. Şi cui ați cerut voie să intrați în salon?... Nu ştiți că rigorile spitalului nu permit deranjarea pacienților, cu atât mai multîn secțiile de neuro-psihiatrie ?

– Imi cer scuze pentru deranj, dar medicul pe care l-am întâlnit pe culoar mi-a permis să intru - în gând se lauda că joacă bine rolul de mincinos - dar trebuia şi voia să ştie de ce gândurile l-au adus

tocmai aici. Acum, că v-am răspuns, vă rog frumos să îmi spuneți ce s-a întâmplat cu bunicul meu, şi ce aş putea face ca să îl ajut!

– Domnule, bunicul dumneavoastră, dacă este să mă iau după spusele dumneavoastră (pentru că sinceră să fiu nu am cunoştință să aibă rude în viață), suferă de o boală foarte rară şi cum ați citit, de altfel, este boala lui Alzheimer.

– Bun... şi ce înseamnă aceasta ?

– Această boală, în 24 de ore, îl transformă pe bătrân într-un nebun - căderi de memorie, imobilitate în mişcare, mişcări mecanice în manej după care cu ajutorul medicației, câteva ore este perfect sănătos.

– îhâm... cred că înțeleg, bunicul este nebun şi sănătos în acelaşi timp, asta înseamnă că tratamentul dă rezultate, după cât înțeleg !

– Nu am spus asta, domnule, repet: este o boală foarte rară căreia încă nu i s-a descoperit tratamentul adecvat, iar bunicului dumneavoastră încă i se fac teste. Acum, vă rog, să părăsiți salonul ! spuse asistenta pe un ton imperativ.

– Nu aş putea vorbi cu el ?

– Ba da, puteți, dar numai în orele de vizită care sunt afişate jos la fişier. lar când mai veniți, vă sfătuiesc, să cereți un halat alb si numai astfel veți putea intra aici.

– Mda, mda, vă mulțumesc pentru sfat, după care dispăru ca o imagine holografică, lăsând-o pe asistentă mută de uimire.

Capitolul 3

„Ceea ce doreşte, vede sau săvârşeşte muritorul ziua, aceea o spune sau o face în somn, fiindcă îl preocupă". Fragment din „PANCANTRA" (K) 1,133

Biblioteca institutului MEDIA - TECKH era cea mai dotată din toate timpurile. Era considerată de către persoane avizate ca fiind cea mai vastă din lume în toate domeniile, în plus noțiunile puteau fi dobândite cu o nouă tehnologie... o revoluție în domeniu, un instrument al informațiilor numit: **Virtual -Ştiință,** aici cu uşurință puteai jongla cu imagini despre trecut, prezent, viitor. Cu toate

acestea Walter preferă să caute o carte prăfuită despre boli rare (neuro-psihiatrice), dar, negăsind, o căută pe bibliotecară, tot umblând haotic o descoperi era o tânără mignonă drăguță.

– Walter, ce vânt te aduce pe la mine, că nu ai mai călcat de o groază de

vreme pe aici ! Am auzit că ai devenit un fel de oracol atoate-ştiutor! Felicitările mele !

– Lasă astea Olivia... caut o carte de neuro-psihiatrie, despre o boala rară, Alzheimer pare-mi-se că se numeşte.

– Da, avem în standul rezervat domeniului medical o sumedenie de materiale interesante. Să mergem acolo!

Intrară într-o sală cu pereți de sticlă în formă de piramidă şi Walter privi încântat arhitectura .

– îți place această sală?

– Da, ... desigur.

– A fost construită pentru a conserva o mie de ani aceste manuscrise. Au fost solicitați cei mai buni să creeze un sistem de securitate bine pus la punct.

– Glumeşti, pesemne, doar ştii că revoluția ştiințifică a creat armament nuclear care ar putea distruge planeta în câteva secunde!... ce rost sau mai bine zis ce şansă ar mai avea toate acestea în fața unei distrugeri iminente?

– Walter, te rog, nu îmi vorbi mie despre revoluția ştiințifică nucleară (R.S.N) sau cum dracu i-o mai zice ! Ştii că sunt o pacifistă convinsă şi sunt urmărită mereu de oameni de nimic ca o sectantă nenorocită şi scelerată ! ...

Walter nu o mai asculta, imagini se derulau în mintea lui, clişee-clişee: primul război mondial, al doilea, când moartea se plimba zurlie cu coasa ca la ea acasă... toate acestea se scurgeau ca un fuior din vremuri tulburi imemoriale... din alte vremi materializate doarde imaginația lui bolnavă.

Doctorul Mengele îi apăru în imagine ca un rasist convins... o monstruozitate a vremurilor care distrugea şi făcea experimente pe oameni nevinovați. Acelaşi Mengele care îşi făcea din pielea tatuată a deținuților obiecte de mobilier şi podoabă. îşi aminti pe parcursul acestor imagini terifiante că citise cândva: "Am fost medic la Auschwitz" (a scriitorului Niszchi Miclos din Oradea) apoi se derulară: "Medicii blestemați", "Armele lui Krupp" şi "Procesul de la Nurnberg", unde naziştii au fost judecați pentru crime abominabile comise în lagărele de exterminare în masă de la: Birkenau, Ravensbruk, Dachau, Munchausen. Se cutremură, de un fior lăuntric.

– Walter... Walter, am găsit ceea ce căutai, Alzheimer, parcă spuneai... nu ?

– Mda, da, boala lui Alzheimer - zise Walter scârbit de imaginile care îl asaltau în fiecare clipă.

îi citea dintr-o carte cu coperte galbene, de anatomie patologică apărută cu aproximativ o sută de ani în urmă, redactată de I. Morariu: "Boli cronice degenerative - demența senilă şi boala Alzheimer: boală cu manifestări psihice, demența senilă precoce. Creierul apare redus ca volum şi greutate, leptomeningele îngroşate şi infiltrate... etc..."

Walter n-o mai asculta, erau prea mulți termeni medicali.

– Ştii ce! Te rog... împrumută-mi şi mie cartea câteva zile ca să mă edific.

– Sigur, dar, spune-mi şi mie de unde până unde interesul acesta brusc pentru medicină?

– N-aş putea spune că sunt interesat de medicină, vreau numai să mă edific ce reprezintă această boală nesuferită.

Olivia care încă îl iubea în taină, îl privi intens şi îi întinse maiestoasă brațul ca o veritabilă prințesă şi îl conduse spre biroul ei.

– Eşti foarte obosit şi stresat. De fapt spune-mi te rog ce se întâmplă cu tine?... Nu te-am văzut niciodată atât de încordat şi îngrozit... cândva erai un tip energic... erai plin de viață.

– Scumpa mea prietenă, promit să discutăm altă dată despre problemele mele, prefer să vorbim despre tine, dacă nu ai nimic împotrivă.

– După cum bine ştii, viața mea se împarte între serviciu şi casă; la serviciu este o plictiseală şi o harababură de nedescris, mai ales la secția **Virtual - Ştiința** unde tinerii îmi dau mare bătaie de cap în acest perioadă iar acasă totul a devenit monoton... un automatism. Cam atât.

– Sunt grăbit; propun să lăsăm discuția pe altă dată.

– Eu te invit să mergem la mine, oricum programul meu s-a terminat şi tare îmi doresc să mai schimb o vorbă, două cu un vechi prieten.

– Bine, atunci, să mergem.

Ieşiră la braț amândoi din clădirea MEDIA-TECKH care avea intrarea străjuită de doi grifoni frumos sculptați în marmură, pe care nu-i observară absorbiți fiind de propriile gânduri. Arhitectul MEDIA -TECKH era considerat unul dintre cei mai străluciți în domeniu, clădirea imensă respira rafinament şi bun gust în acelaşi timp.

Cei doi coborâră pe aleea principală, Olivia rupse tăcerea ce devenise apăsătoare în timp ce se urcau în autoturismul lui Walter:

– Hei, nu te-am văzut niciodată atât de îngândurat, ce se întâmplă cu tine,

ce te macină, spune-mi te rog, dacă nu sunt prea indiscretă !

Walter oftă îndelung şi tocmai se pregătea să-i răspundă când se auzi o voce guturală, tabagică în spatele lor:

– Ce faceți porumbeilor, plecați ?

– Şefule, mă simt dărâmat fizic şi psihic şi ne pregătim să mergem spre casă, să mă odihnesc. Cred că nu ai nimic de obiectat în sensul acesta.

– Documentele despre Virtual -Vizual am văzut că au rămas în acelaşi stadiu pe biroul tău. Azi ar fi trebuit să termini şi să te prezinți cu ele la semnat, nu ?

– Schwartz, ştii prin ce trec de la experimentul acela nenorocit, efectiv nu mai trăiesc, mă chinui. Mai lasă-mă o vreme ...

– Bine, bine, fugi şi te odihneşte, dar mâine te sfătuiesc să rezolvi problemele pe care le ai.

Puse un accent sec pe sfârşitul frazei, după care se îndepărtă pe culoarfără nici un cuvânt.

Se urcară în maşină şi porniră pe D.N. 71, trecură pe lângă Zodiac 2 - un post de televiziune local politizat până în măduva oaselor, unde se spălau toate mizeriile politice ridicând şi coborând diverşi "coloşi". Olivia privi cu atenție sporită clădirea somptuoasă a postului de televiziune până ce o pierdu din vedere.

Walter conducea oarecum încordat... avea motive întemeiate căci se temea ca imaginile să nu-l bruieze şi astfel să îi afecteze controlul asupra maşinii cu care gonea pe o stradă ponosită şi aglomerată din New - York... o stradă mărginaşă insalubră unde îşi doreşti din adâncul sufletului să nu îți sară nimeni în ajutor niciodată.

După ceva vreme ajunseră la destinație; o clădire modernă din sticlă în formă de dom, operă a prestigiosului arhitect care elaborase proiectul postului de televiziune Zodiac 2 - o adevărată capodoperă.

Walter o luă pe Olivia după mijloc şi urcară în dom la etajul doi.

Apartamentul era fără cusur, decorat cu bun gust şi parcă neschimbat de când o vizitase ultima oară. După o privire admirativă, insistentă îi zâmbi Oliviei chinuit, aproape ca o grimasă dureroasă. Lumina lunii pătrundea prin pereții din sticlă şi forma o explozie de luminițe şi curcubee liniştitoare.

Tânăra se schimbă şi dădu drumul CD-ului. Se auziră clar tinerii Beatles în

încăperea difuz luminată, dând un aer de linişte şi intimitate care îl destinse pe Walter.

Apoi, el făcu un duş rapid şi, oarecum fortificat, se duse în bucătărie unde serviră o cină copioasă, cum nu mai mâncase de când îi murise soția în accident. în ultima vreme consumase numai gustări reci care se serveau din belşug la restaurantul Cosmo, de care i se cam acrise. Laudă gazda cum că este o bună gospodină, ceea ce o bine - dispuse .

– Walter, mă bucur că ți-a plăcut; acum, rogu-te, spune-mi ce se întâmplă cu tine! ... Poate te-aş putea ajuta.

– Ce-aş putea să-ți spun, Olivia!... imaginile mă poartă prin toată istoria omenirii. Am obosit să trăiesc tot ce s-a întâmplat în trecutul nostru, vreau să fiu un om obişnuit. După cum vezi nu mă poți ajuta cu absolut nimic.

– Scumpule, dar eşti un om normal - şi-l îmbrățişă drăgăstos, gest la care el se retrase ca ars. Scuza-mă, dar nu-ți fac nici un rău -spuse ea contrariată şi puțin derutată.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar de când a murit Sonia nu m-a mai îmbrățişat nici o femeie, efectiv m-am îngropat în hârțoage, cărți şi m-am ocupat de proiectul acela secret -IMAGINE CREATIVĂ, de atunci sunt din ce în ce mai pierdut în alte lumi. întinse mâinile si o cuprinse tandru. Se miră şi el de faptul că mai era capabil de astfel de gesturi. Le credea uitate-pierdute în negura vremurilor.

Ea răspunse îmbrățişării lui. îi astupă delicat gura cu buzele ei senzuale şi îl sărută sălbatic. Continuară să se îmbrățişeze şi să se dezmierde. C.D.-ul se schimbase, se auzeau acorduri calde şi suave. Olivia se scuză zâmbind şi se duse să se schimbe, timp în care el căută un C.D. cu Jean Michael Jarre; îl introduse în combina şi ascultând muzica electronică se întinse vrăjit pe canapea.

Olivia apăru în pragul uşii cu un neglijeu bleu transparent, pe care îl lăsă să alunece jos pe podea. O privea mut şi îşi zise în sinea lui că este foarte frumoasă, ca o amazoană mignonă. îi făcu semn să se apropie apoi el se ridică, o luă candid în brațe ca pe un copilaş şi

0 întinse pe canapea. Privirile lor înlănțuite, corpurile lor fremătânde de iubire atinseră un prag stelar consumând o partidă de sex sălbatic, iar zbenguirea lor îi făcu să uite de tot ce îl măcina lăuntric. Aprinse o țigară şi i-o dădu lui Walter râzând ştrengăreşte după care-

l sărută cu foc şi se aşeză pe pat lângă el.

– Ai reuşit, după atâta amar de vreme, să mă faci să uit de nenorocirea mea şi de ce să nu recunosc, m-ai făcut să mă simt bine!

– Meriți să fii fericit şi te iubesc cu pasiune de atâta timp, dar n-am îndrăznit să mă apropii prea mult pentru ...

– Pentru că ți-era teamă de cum voi reacționa?!

– Nu, nu... ştii tu... soția ta, Sonia... ştiu că ai iubit-o nespus de mult şi ai suferit tare pierderea ei.

– Da, într-adevăr, încă mă mai gândesc la ea şi-l urăsc pe Dany -impresarul care a convins-o să participe, însărcinată fiind, la concursul de raliu. Cine ştie, poate aşa i-o fi fost soarta.

– Țin minte că vă potriveați de minune şi vă invidiam, după care a apărut Vyktor şi viața noastră a fost plină numai de bucurii -încă mă mai urăsc că nu i-am dăruit - aşa cum îşi dorea - un copil.

– Vyktor, da... un om inteligent şi integru... cum se numea boala care l-a doborât atât de tânăr?

– Se numea Progeria - este o afecțiune foarte rară.

– Progeria ...urât nume, urâtă boală.

Adormiră liniştiți. Chipurile lor erau luminate, nefiresc parcă, de o aureolă a liniştii şi împăcării. Luna se plimba leneşă prin încăpere.

Noua zi îşi anunță răsăritul prin sunetul strident al ceasului deşteptător. Walter se trezi lac de sudoare, - avusese un coşmar. Se visase din nou în acel salon de spital iar lângă patul pacientului cu Alzheimer se afla patul de suferință al lui Vyktor; citi fişa radiologică - Progeria avansată, apoi privi chipul desfigurat şi îmbătrânit, parcă, peste noapte. Suferea lângă aceşti doi muribunzi şi simțea cum moare şi el. Se asemăna întru-câtva cu amândoi pacienții -imaginea creativă semăna, mai degrabă, cu Alzheimer -virtual plus Progeria -virtual. Se simțea schilodit zi de zi...

Fugi disperat din acel labirint de imagini creatoare, deşteptat de ceasul ce ticăia netulburat în camera Oliviei. Ea îl mângâie plină de pasiune şi-l întrebă ce a pățit. îi povesti coşmarul şi senzația trăită în salonul spitalului.

– Ar fi cazul să-l vizitez pe psiholog.

– Sigur, cred că el va reuşi să te ajute.

– Nu cred că mă mai poate ajuta cineva, deja creierul îl folosesc la peste

70% din capacitatea lui, măcar de-ar exploda odată, să scap. Probabil doar cu o trepanaţie şi o operaţie reuşită vor mai putea să distrugă din conexiunile neuronale pentru a întârzia sfârşitul.

– Te rog mult, nu mai vorbi aşa. Cu siguranţă trebuie să fie o cale mai uşoara de a te salva .

– Nu cred că înţelegi, creierul mi-a devenit un duşman de temut

– îl simt deja ca pe un corp străin.

– Schwartz spunea că eşti, probabil, primul Hommo Universalis

– cu tine omenirea a parcurs în acest moment o mare etapă de la Hommo sapiens sapiens încoace. Cred cu tărie că te vor proteja şi te vor ajuta.

– Poate că mă vor folosi în alte experimente sau mă vor privi ca pe un cobai nenorocit; ori poate se vor teme la un moment dat de capacităţile mele mentale şi mă vorstrivi ca pe o insectă veninoasă.

Coşmarul trecu în realitate iargraniţele căzură cu rapiditate: al treilea pat - a treia persoană - Walter Nietzsche ALZHEIMER plus PROGERIA VIRTUAL- pacientul susţine că a venit din viitor. Fişa radiologică era destul de clară - boli rare cumulate. Câţiva medici se uitau la el ca la un cobai bun de stors ştiinţa: îi luaseră probe de urină, fecale, îi anexaseră aparatură electronică şi îl studiau pe ecrane. încercă să le explice ca nu îl pot ajuta pentru că este venit din viitor, iar aparatura cât şi cunoştinţele lor medicale sunt învechite.

Nimeni nu îl asculta cu adevărat, toţi şuşoteau şi veneau cu ipoteze şi păreri diverse. Unul dintre ei îl întrebă dacă s-a descoperit tratamentul sindromului imunodeficienţei dobândite - o boală necruţătoare transmisibilă sexual. îi zise că acestei boli i se descoperise tratamentul de peste 70 de ani, darîntre timp apăruseră alte forme de S.I.D.A. care se puteau trata medicamentos. Problema cea mai mare erau însă acei cincizeci de milioane de purtători cât şi sexualitatea fară graniţe.

Se trezi din imagine parcă tras de păr cu brutalitate, o văzu pe Olivia cum plângea spasmodic şi îl pălmuia. Deschizând ochii îi citi printre lacrimi bucuria reîntoarcerii lui lângă ea şi printre hohote de plâns aceasta îi zise:

– Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, ce se întâmplă cu tine?... Ai intrat la un moment dat ca într-un somn cataleptic, aşa păţeşti mereu?!

– Am continuat visul - coşmar cu realitatea, o să ajung să nu mai pot face diferenţa. Realitatea şi imaginaţia se contopesc din ce în ce mai des.

Capitolul 4

între timp la MEDIA-TECKH se întrunise consiliul administrativ, subiectul la ordinea zilei era Walter Nietzsche, iar al ll-lea punct pe ordinea de zi era IMAGINEA CREATIVA.

Schwartz - directorul executivîşi expuse părerea că W.N. ar fi primul hommo universalis şi că este un subiect demn de studiat. Toți căzură de acord că, deşi îl considerau destul de periculos, vor începe să îl supună la numeroase teste. Medicul şi psihologul propuseră să-l izoleze pentru a putea fi urmărit, coordonat şi monitorizat. Exact cum bănuise, Walter devenise dintr-o dată subiect de experiment.

Medicul emise ipoteza că ar mai putea apărea şi alți hommo universalis, dacă ar scoate mai repede pe piață IMAGINEA CREATIVĂ. Inginerul şef pufni în râs apoi le explică tuturor că experimentul virtual se afla într-o fază incipientă şi sublinie că este destul de periculos să îl scoată deocamdată în serie - W.N. este cheia ca experimentul virtual să nu mai tărăgăneze.

Schwartz le spuse tuturor că subiectul este din ce în ce mai obosit şi ar fi cazul să îl lase să se odihnească altfel îl vor pierde, iar experimentul ar mai întârzia cu câțiva ani. Aceştia îl întrebară pe psiholog care ar putea fi explicația de W.N este în stare de stres. Nefiind un secret pentru Consiliul Administrativ le explică fenomenul şi presupunerile sale în legătură cu capacitățile mentale ieşite din comun ale lui Walter. Nici măcar un concediu nu îl va reface complet, deoarece bănuim că a ajuns vizionar şi că are posibilitatea de a se întoarce în timp în orice segment al istoriei cu sau fară voia lui. Este demn de invidiat şi în acelaşi timp demn de plâns - singurul exemplardin această nouă specie. Nu putem şti cât ne este de folos şi cât de periculos pentru planurile noastre şi pentru omenire. După ce dezbătură îndelung, hotărâră că un concediu de odihnă ar fi binevenit pentru subiect, dar pentru a-l putea monitoriza îi vor implanta un microcip. Toate acestea fiind zise încheiară şedința.

Olivia îşi propuse să fie foarte atentă cu Walter, îl iubea iar acesta suferea cumplite dureri de cap. îi pregăti un ceai pe bază de plante medicinale şi îl îmbrățişă întinzându-i cana cu licoarea liniştitoare. Walter revigorat îi spuse ca au întârziat la serviciu şi că sigur Schwartz le va face mult tapaj pe tema asta. Aşa ca plecară

urgent spre MEDIA - TECKH. Drumul îl parcurseră foarte repede, căci nu

era aglomerat ca de obicei. Schwartz o întrebase pe secretară de ei şi le lăsase vorbă să vină imediat în biroul lui. Se priviră amândoi şi-şi ziseră că au probleme mari de tot.

Spre mirarea lor, şeful îi primi destul de cordial, ba chiar îl întrebă îngrijorat pe Walter cum se simte şi-i pofti să ia loc pe fotolii. Chemă secretara şi-i spuse să aducă urgent două cafele decofeinizate şi scoase o cutie cu trabucuri de contrabandă.

– Fumaţi ?...

– Suntem amândoi fumători, numai că Olivia nu fumează trabuc. Schwartz zâmbind mai scoase un pachet de ţigări Cartier Light şi o servi.

– Acum să trecem la lucruri serioase, de acord ?...

– De acord.

– Suntem pe punctul de-a revoluţiona ştiinţa virtuală cu IMAGINEA CREATIVĂ plus că afacerile firmei ar avea un câştig estimat la câteva miliarde de ECU. Cerinţele pentru V.I.C. sunt cu mult mai mari decât vom putea produce noi în trei ani. Cheia ca V.I.C. să iasă mai repede pe bandă, de ce să nu recunosc, eşti tu, Walter, fară tine am bate pasul pe loc câţiva ani de zile. Problema este că tu eşti in ultima vreme foarte stresat. Consiliul administrativ consideră că meriţi cu prisosinţă un concediu, pentru că trebuie să te refaci şi apoi cu forţe noi să purcedem la treabă. Ei, ce zici ?...

– Cred că un concediu m-ar putea remonta.

– A... a, am omis un mic amănunt; medicul şi psihologul au opinat că trebuie să fii monitorizat tot timpul, deoarece această echipă ţine la tine şi te consideră valoros pentru MEDIA-TECKH.

– Ce-mi ascunzi Schwartz ?

– Nu... nu-ţi ascund absolut nimic, Consiliul a ajuns la concluzia că trebuie să-ţi plantăm un microcip, pentru a-ţi urmări semnele vitale, comportamentul care din cauza experimentului la care ai fost supus, să nu devină cumva ... deviant.

– Mă veţi folosi ca pe un animal de laborator, ca pe un cobai nenorocit. Merit eu toate acestea?... ce rău v-am făcut de mă priviţi la microscop ?

– Walter, te rog să fii rezonabil, ne facem griji pentru tine şi pentru sănătatea ta. Eşti primul HOMMO UNIVERSALIS, eşti primul hominid din această specie, de ce n-aş recunoaşte, ne temem de tine, dar ne temem şi pentru

tine. Ultimele teste făcute atestă că foloseşti 70% din capacitatea creierului şi că ai un I.Q. ieşit din

comun. Ne temem ca noile conexiuni neuronale să nu îți aducă autodistrugerea.

Secretara bătu la uşă şi aduse ceştile cu cafea. Walter şi Schwatz îşi aprinseră câte un trabuc cubanez. Olivia îşi aprinse tacticoasă şi vizibil nervoasă o țigară. Telefonul sună şi bosul vorbi destul de mult cu un magnat arab al petrolului interesat de arta virtuală.

Cei doi proaspăt îndrăgostiți se uitară derutați şi întrebători unul la celălalt. Schwartz terminase convorbirea şi-i privea pe cei doi foarte atent, apoi tuşi sec tabagic. Tăcerea devenise apăsătoare, îşi sorbeau cafeaua şi se putea citi pe chipurile lor interes, indignare, tristețe.

– Walter, îți voi lăsa timp de gândire dacă doreşti, dar eu consider că este de datoria noastră sa facem ce consideram că e mai bine pentru tine. Ți-am spus ce am discutat în Consiliu şi...

– Ştiu ce-ați discutat, m-am întors în timp şi-am văzut că mai mult vă temeți pentru interesele voastre meschine, decât pentru mine. Vă temeți de ceea ce reprezint, pentru voi, pentru întreaga omenire, un animal nou superinteligent bun de stors ca o lămâie.

Schwartz ramase puțin descumpănit şi realiză că Walter a atins un prag pe care nimeni pe această planetă nu îl atinsese şi probabil nici nu-l va atinge în următoarele sute de ani. Citise cândva despre un vizionar mare, unul pe nume Nostradamus, care trăise în Olanda prin 1500, darde atunci nimic.

– Bine Walter, dacă tu nu doreşti nimeni nu îndrăzneşte sa te oblige.

– Voi accepta microcipul doar cu o singură condiție !

– Care..., mă rog, ... cere-mi orice doreşti.

– Să-mi măriți salariul şi să-mi scădeți volumul de muncă; bineînțeles că la hârțogărie mă refer. Nu mai am răbdarea necesară şi sunt destui trepăduşi pe aici care ar putea face lucrul acesta.

– Ihmm ... deci asta e; da sigur se rezolvă domnule Walter Nietzche, zise Schwartz zâmbind şi-i întinse cordial mâna încheind astfel întâlnirea care, de altfel, îi tulburase pe toți.

– Concediu plăcut!...

– Vă mulțumesc mult, domnule !

Olivia care în timpul discuției nu scosese o vorbă, printr-un gest le arătă că vrea să vorbească.

– Olivia, spune, te rog, ce te apasă ?

– Domnule director am şi eu o rugăminte, dacă se poate !

– Sigur, sunt numai ochi şi urechi.

– Aş vrea să-mi iau şi eu concediu, ştiți sunt trei ani de zile de când nu m-a mai interesat aşa ceva.

– Ştiu... ştiu... se poate rezolva, singura problemă este că nu avem pe nimeni să te înlocuiască.

– Această problemă promit să o rezolv eu, domnule.

– Atunci s-a lămurit, acestea fiind zise vă doresc concediu plăcut.

Capitolul 5

Trecuse de ora doisprezece a. m. şi imaginația nu o mai luase razna, îi spuse şi Oliviei că simte că începe sa-şi revină, iar aceasta îi reaminti că trebuie să viziteze medicul şi psihologul, după care pot pleca amândoi în concediu, dacă, bineînțeles, acesta doreşte. Walter ajunse la medic şi acesta-i spuse că peste o ora îl vor opera. Medicul puse măna pe telefon şi-i zise unei asistente să pregătească sala de operație după care-l chemă pe psiholog. Psihologul Kenedy John fusese cândva cel mai bun prieten al lui Walter, dar pentru ca Sonia îl alesese pe acesta din urma, ura luase locul prieteniei ce îi anima. Aşa că-l privi superior şi rece ca gheața. La rândul lui, Walter îl salută cordial şi fără pic de ranchiună.

După aceasta furtuna, care trecu aproape neobservată, discuția se îndrepta gradual către subiectul acestei întâlniri Walter, fumător înrăit ceruse să-i permită sa-şi aprindă țigara, iar acum profita de aceasta pentru a se ascunde în spatele rotocoalelor gri-albăstrui de fum, lăsându-i pe doctori să dezbată detaliile operației, care, de altfel, era una de rutină, cu o durată foarte mică. Anestezia i-o făcuseră cu rubicondul, un silențios aparat de anestezie totală, şi-i implantară un microcip în ceafă exact pe scizură. După această intervenție, conectară monitoarele şi văzură un fluid izvorând de informații şi imagini din trecut şi prezent, şi ramaseră perplecşi de complexitatea şi vastitatea informațiilor. Trecutul izvora şi se revărsa în prezent ca un fluviu subteran al minți ce iese la suprafață. Erau înmărmuriți.

Era un du-te vino continuu între trecut şi prezent, rețeaua era

supraîncărcată cu istorie, dragoste, religie din toate segmentele istoriei împărțite şi clasificate de Walter. Uluiți, nu-şi mai dezlipeau ochii de pe monitoare şi-şi dădeau seama că istoria devine o linie

dreaptă fără suişuri şi fără coborâşuri. Deodată pe ecrane apăru ceva scris: „Mereu în jocurile puterii, omul obişnuit sau cel neobişnuit a fost manipulat şi chiar ucis cu sânge rece. Trebuie să priviți adevărul în față ... e un blestem de care nu a reuşit sa scape nimeni încă. Nici măcar fiul lui Dumnezeu. Tot răul ce vă animă a schimbat fața lumii. Artrebui să vă schimbați pentru ca binele să triumfe. Doar astfel vă veți împăca cu voi şi cu divinitatea din voi".

Ecranele începură să depene imagini clare dintr-un puzzle uriaş - istoria. Cei doi se priviră contrariați şi suspect, doctorul deschise primul gura, dar nici un sunet nu-i ieşi, era încă uluit de ceea ce citise.

– Walter ştie,... cred că, prin puterile lui a fost şi el la şedință, ştie că îl considerăm un pericol iminent pentru omenire.

– Da, zise psihologul, prin asta ne spune că ştie că va fi sacrificat pe frontispiciul ştiinței.

– Cu microcipul ăsta nu l-am ajutat deloc căci va fi studiat şi disecat.

– Ce ne pasă nouă,... astea au fost ordinele,... asta a fost hotărârea Consiliului de Administrație.

Timpul era dezaprobator şi vântul bătea mai înverşunat ca în ultimele zile. O ploaie rece îşi făcuse apariția iar furtuna ce-o urmărea, mătura sălbatic străzile pustii.

Era luna septembrie a anului 2080 şi totul părea ascuns în spatele pâclei de nori, clădirile păreau că se topesc şi se scurg. Walter îi părăsise de câteva ore pe medici, care îşi ridicau drepturile băneşti, trecând apoi pe la Schwartz acesta-l anunță că a fost ales în Consiliul Directorde Administrație, şi-l invită să-şi vadă noul birou.

– Sper că vei înțelege în sfârşit că raționamentele Biroului Administrativ sunt în favoarea ta şi că nu ne putem permite să te pierdem. îți vom satisface oricând orice dorință, respectiv salariul, sper că ai observat că ți l-am triplat. Nu mai lungesc mult vorba, doar eşti în concediu, ce naiba...

– Vă mulțumesc, domnule !...

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumeşti, e dreptul tău, doar eşti cea mai capabilă persoană de pe -întreg mapamondul -îi zise toate acestea bătându-l

amical pe umăr - după care, strângându-i mâna, îl părăsi sub pretextul unor probleme ce trebuia rezolvate.

Walterîşi privi noul birou cu viu intens şi zâmbi gândindu-se că începe să se întrevadă şi pe strada lui o rază de soare. Apoi puse mâna pe telefon şi o sună pe Olivia la bibliotecă.

– Hei, frumoaso, eşti pregătita să plecăm în concediu ?

– Walter, îi predau doamnei Paula Brown hârţogăria, îi explic problemele care trebuie rezolvate şi promit că te sun în momentul în care termin. Â propos felicitări: am auzit din surse neoficiale că ai fost ales în Consiliul Administrativ. Mă bucur mult pentru tine ... felicitări, poţi spune în sfârşit că eşti un învingător cu ocazia acestei avansări nesperate.

– Da, da mulţumesc... tot ce-i posibil, dacă nu cumva voi fi cuiul care îi deranjează în pantof.

– Nu fi atât de pesimist. Cred că ar fi mai nimerit să înveţi să te bucuri de ceea ce-ţi oferă viaţa!

închise telefonul gânditor, reaşeză în balanţă ultimele 24 de ore, le studie cu atenţie şi estimă cu o marjă de eroare acceptabilă, că viata merită trăită, dar trebuie să lupte. încercă să se gândească unde şi-ar putea petrece concediul de odihnă, după o trecere sumara în revistă a tuturor oraşelor, munţilor, ţarilor, se opri ca electrizat la Asia; continentul cu cele mai multe mistere. Se gândi apoi la Tibet şi zâmbi, îi trecură prin faţa ochilor o mulţime de imagini cu budişti ioghini şi o imagine cu Dalai - Lama.

Misterele l-au captivat din totdeauna, era pasionat de enigme, darîn ultima vreme nu mai avusese timp de aşa ceva. Cândva, prin intermediul unui prieten preot, vizitase Vaticanul şi studiase Manuscrisele de la Marea Moartă, rulouri descoperite în anul 1947 de către beduinul MAHOMMED ED - DIB. Citind traducerile acestor rulouri, îi spuse că înţelege că ar fi exact ca o bombă care ar face să se cutremure religiile creştine din temelii. îşi aduse aminte că el şi prietenul lui preot, erau foarte interesaţi de anormal şi supranatural, iar acesta la un moment dat îi zisese: „Trebuie să fii nebun de legat pentru a gândi că o minte normală poate analiza şi înţelege anormalul şi supranaturalul!"

Când încă se mai depănau amintiri şi îşi mai făcea planuri, sună telefonul acut suficient cât să îl extragă cu brutalitate din reverie. întinse mâna după telefon şi răspunse:

– Walter, sunt gata, am predat tot la bibliotecă şi în zece minute trecsă te iau.

Plecară amândoi la braț şi nu priviră nicio clipă înapoi. Erau în sfârşit în concediu. Pe drum îi spuse Oliviei că ar vrea să meargă în Tibet, şi-o întrebă unde şi-ar dori să-şi petreacă cele câteva zile libere. Olivia îi spuse că oriunde îşi doreşte el să meargă se va simți foarte bine şi ea. îi zise că Tibetul ar fi ceva inedit pentru ea, care de câțiva ani suferise de plictiseală.

In câteva ore îşi pregătiră bagajele. Walter sună şi rezervă două bilete la avion. Amazoana, cum îi plăcea lui să-i spună, pregăti o masă copioasă, pe care o serviră liniştiți, şi-şi făcură planuri de călătorie, de parcă ăsta ar fi fost țelul vieții lor, nu amintiră nimic de MEDIA - TECKH ca şi cum aceasta n-ar fi existat.

Capitolul 6

La MEDIA - TECKH medicii priveau monitoarele cu viu interes, absolut totul se înregistra. Observară că Walter dădea deja semne că-şi revine şi erau destul de contrariați de rapida schimbare. Schwartz intră şi aceştia îi arătară pe monitoare activitatea creierului şi a inimii subiectului, expunându-i părerea lor personală că Walter îşi revine surprinzător de repede. Schwartz se uită mirat la monitoare şi exclama absorbit:

– Ce de imagini?!!... ce puhoi de oameni! Oare cum poate rezista Walter? Kenedy John îi spuse lui Schwartz c-ar fi indicat să nu se grăbească cu experimentul, deoarece are un grad destul de mare de periculozitate.

– Atunci puneți-vă de acord cu echipa de ingineri şi făceți-l să nu mai fie periculos. Avem mare nevoie de V.I.C. De asta vă plătesc regeşte pentru că vă consider experți şi ar fi nimerit în aceste condiții să dați ce-i mai bun din voi !

– Dar şefu' încercăm tot posibilul, ştiți...

– Nu vreau să ştiu nimic. Străduiți-vă mai tare. Şi monitorizați-l în continuare, nu vreau să-l pierdem, este prea valoros pentru MEDIA - TECKH. A, a, a ... era să uit ... dați telefon, căutați câțiva medici buni sau rezidenți străluciți pentru a-l monitoriza şi noaptea, să fie supravegheat 24 din 24. Sper că am fost clar, da?... . După care îi părăsi absorbit de gânduri. Cei doi medici sunară la Spitalul Municipal, îşi căutară vechi colegi şi le propuseră un salariu aproape dublu numai să vină să lucreze la un proiect de cercetare la MEDIA -TECKH ce necesita atenție sporită şi monitorizare permanentă. Oferta era foarte tentantă, aşa că nu au fost refuzați, mai ales că se anunțaseră disponibilizări masive de

treizeci la sută, şi nu mai aveau siguranța postului. în aceeaşi zi se prezentară la biroul resurse umane trei medici de renume. Doi dintre ei fuseseră colegi de

facultate cu John. Au fost supuşi unor teste riguroase, apoi i-au instalat în laboratorul tehnologizat mult peste ceea ce visaseră ei să găsească în acest loc.

John le spuse că este un proiect secret şi speră că poate conta pe discreția lor. Medicul şef la rându-i le spuse despre V.I.C. şi încet-încet îi introduse în alambicata bază de date a complexului şi le explică orice nelămuriri. Apoi instalându-i în fața monitoarelor, le spuse că ceea ce văd pe ecrane nu sunt altceva decât imagini şi trăiri ale unui om ieşit din comun. Un hominid, hommo universalis, primul din specia lui cu un coeficient de inteligență cu mult peste maxima cunoscută până în prezent. Unul dintre doctori întrebă contrariat ce înseamnă mult peste maximă în cifre.

– Peste 70% din capacitatea creierului! îi răspunse psihologul, urmărind reacția de surprindere de pe fața interlocutorului său.

– Nu, nu se poate, ...este absurd ceea ce afirmați despre acest om, un geniu abia dacă ajunge să atingă ... .

– Da, 25%, ştim şi noi ce scrie în cărți. însă cazul lui Walter Nietzche este ceva inedit care a fost ținut strict secret.

Uluiți de ceea ce auzeau noii medici priveau monitoarele din ce în ce mai nedumeriți şi mai curioşi. Medicul şef şi psihologul le explicară importanța acestui caz, cât şi problemele cu care se confrunta Walter datorită experimentului, şi nevoia unei monitorizări permanente. Acum cunoşteau pericolul prin care trecea Walter şi necesitatea imperioasă de a-l păstra perfect sănătos. Unul dintre ei zise că W.N. trebuie să fie un fel de SUPRAOM. Psihologul râse zgomotos de această remarcă, dar susținu şi el această părere cu un fel de invidie în glas, după care îi apăru pe față o grimasă ca un rânjet animalic. Acestea trecură neobservate de grupul de medici care începuseră să îşi intre în drepturi.

Apăru şi Schwartz directorul executiv care, după ce trecu în revistă operațiunea şi executarea ei, făcu cunoştință cu noii medici specialişti şi insistă asupra păstrării secretului în legătură cu activitatea ce urma s-o desfăşoare la MEDIA-TECKH şi cu subiectul Walter Nietzsche.

Unul dintre medici întreabă care a fost factorul care a determinat creşterea gradului de inteligenta a subiectului şi dacă s-au făcut cercetări la nivel genetic şi

molecular. Medicul şef apăsă o tastă a calculatorului şi pe ecran apăru: subiect Walter Nietzsche născut pe 03-07-2045; părinți: Tatăl - ofițer de carieră în armata S.U.A.; Mama - profesor de geografie; frați, surori - nu are; studii: fizica atomica la SORBONA şi Facultatea de studii a audiovizualului

şi a artei virtuale - doctoratul luat cu 10 la vârsta de 17ani. Apoi a fost racolat de MEDIA-TECKH, părinții aveau nivelul de inteligență normal şi înclinăm să credem că modificările genetice care au survenit în viața intrauterină au dus la formarea subiectului nostru. Interesant de urmărit a fost modificarea ce a survenit după experimentul virtual - IMAGINE CREATIVĂ, când subiectul a suferit o serie de modificări la nivel sinaptic, legăturile neuronale făcându-se rapid. în câteva luni dorim să mai facem testarea pe câțiva subiecți pe care i-am evaluat şi au un coeficient de inteligență mult peste medie. Pe aceştia îi formăm la o sucursală MEDIA-TECKH din Europa. Probabil că aceştia vor fi următorii hommo universalis. Deja îl avem pe primul hominid şi-n curând vom mai forma câțiva; aceasta este o mare cucerire.

La ZODIAC 2, pe programul de actualități se discuta intens, problema **demilitarizării planetei.** La emisiune participau o mulțime de generali americani ruşi şi de alte naționalități. Se jucau multteatru şi băteau apa în piuă deliberat. Se vedea clar că era bine regizată emisiunea şi nu avea absolut nici un fel de legătură cu titlul ei, dar era un punct forte că aceasta exista. Prindea la public. Dar, la un moment dat, conversația luă o întorsătură neaşteptată devenind mai legată de realitate. Unul dintre generali propuse să se scoată de pe piață şi din armată drogul XINON, un drog semi-sintetic foarte puternic cu efect letal în timp. Acesta fusese folosit experimental pe un grup operativ care participase la războiul din Monaco în 2025. De atunci se folosea pe subiecți în toate misiunile. Efectul lui anabolizant dădea încredere oarba în forța proprie, şi-o putere ieşită din comun, era unul dintre cele mai puternice droguri, de-a dreptul monstruos ce făcuse multe victime printre soldați şi civili. După ce dezbătură îndelung problema XINON - ului, un general rus abordă în forță problema războiului para-psihologicşi despre numărul din ce în ce mai mare de soldați-roboți. Un altul, general în Marina de uscat S.U.A. îl contrazise în privința roboților spunând că nu se mai construiesc astfel de soldați de câțiva ani. Apoi arătă o statistică în privința aceasta după care adăugă: aceşti roboți sunt foarte necesari la operațiunile grele, mai ales pentru că nu se mai sacrifică oameni. Este de preferat

totuşi să foloseşti carne de tun din metal, decât să sacrifici suflete nevinovate.

Argumentele generalului american puseră punct subiectului iar conflictul se stinse repede. Deoarece emisiunea depăşise cu mult timpul alocat, conveniră împreună cu mediatorul, un V.I.P., al

problemelor fierbinți şi stringente, că trebuie să încheie această discuție. Le spuse că o vor relua cu altă ocazie.

Urma un spot publicitar, după care o emisiune cu titlul "Realitatea virtuală V.R. şi multimedia". Schwartz directorul de la MEDIA - TECKH, împreună cu câțiva specialişti în V.R. au fost prezentați telespectatorilor. Se ştia foarte bine că această emisiune are audiență maximă; de când V.R. se folosea în toate domeniile de activitate, lumea era nerăbdătoare să afle şi să vadă ceva nou. lar despre MEDIA - TECKH se ştia că pregăteşte noul în realitatea virtuală. Mediatorul emisiunii îşi începu discursul:

– Domnilor, ne-am adunat să discutăm despre realitatea virtuală şi multimedia. Nu mai este un secret că instituția MEDIA -TECKH al cărei director îl avem aici, în emisiune, se ocupă de formarea şi naşterea viitorului. Am aflat din surse neoficiale că acum lucrați la un proiect care va revoluționa lumea ştiințifică... este adevărat ?

– Da, desigur, este foarte veridic, lucrăm la un proiect foarte important, pentru lumea ştiințifică darşi pentru omenire.

– De peste o suta de ani se spune că realitatea virtuală este tezaurul posibilităților infinite. Ce ne puteți spune despre V.R. ?

– Se ştie prea bine că V.R. este aplicată în toate domeniile de activitate de la ştiința medicală, dirijarea circulației aeriene, platformele marine şi până la diferite domenii administrative.

– Evoluția acestei tehnologii a fost rapidă?

– După cum bine ştiți, cândva se foloseau de o aparatură greoaie: calculator, caşti prevăzute cu ecrane de televizoare, căşti de sunet, mănuşă sau alte sisteme cu joystick sau baghetă wando. Dar ceea ce vorbim acum e de domeniul istoriei. Istoria V.R. a parcurs multe etape până să ajungă la binecunoscuții ochelari negri cu dimensiuni variabile, conectați la un ceas cu computer sau la telefonul mobil-computer.

– După cum am amintit mai devreme instituția dumneavoastră lucrează la un proiect ultrasecret V.R.

– Ce vă pot spune de aceasta ... este o nouă etapă în V.R. care va revoluţiona ştiinţa. Aceasta se numeşte V.I.C. sau virtual imagine creativă şi are drept scop formarea unor oameni superdotaţi, stimulând cortexul cerebral.

– Nu prea înţeleg nimic, puteţi să ne daţi câteva detalii?

– Din păcate, nu pot să intru prea mult în divulgarea acestor informaţii. Proiectanţii imaginii creative, promit să scoată cam în trei

sau cinci luni V.I.C.-ul în serie; în primă fază, în America, după care, în scurt timp, în Europa, Asia, etc. Deocamdată atât despre V.I.C.

– Doamnelor şi domnilor, aşteptarea dumneavoastră se apropie de sfârşit. După cum bine aţi auzit de la domnul Schwartz, proiectanţii promit şi aceste lucruri trebuie luate în seamă deoarece MEDIA - TECKH este o instituţie serioasă, care formează tineretul şi îl informează în toate modurile posibile. Aştept cu nerăbdare împreună cu toţi telespectatorii noutăţi despre V.R.

– Le veţi avea în curând.

Capitolul 7

lonuţ urmărise cu viu interes emisiunile de pe ZODIAC 2 împreună cu colegii lui. Apăsă o tastă şi stinse imaginea holografică. Ramaseră cu toţii gânditori. Aici era reprezentanţa MEDIA - TECKH, undeva în creierul munţilor Bucegi, lângă Babele, zonă recunoscută de toţi radiesteziştii de pe mapamond. Pe pereţi erau o mulţime de hărţi cu corpul omenesc, etapele formării omului, harta geografică a României. Toţi erau absorbiţi de gânduri, erau câţiva mai mici de şase ani care se gândeau încă la părinţii lor. Informarea şi formarea începuse cu mult timp în urmă. Aceştia fuseseră recrutaţi după o serie de testări psihologice şi de inteligenţă. în prealabil fuseseră testaţi medical. în fine, toţi erau cu un I.Q. mult peste medie şi erau necesari institutului. După câteva momente de tăcere, unul dintre copii, tuşind uşor, zise pe un ton superior:

– Cum vi s-a părut tata Schwartz ?

lonuţ, care era cel mai mare spuse că seamănă cu o vulpe şi este clar că este foarte inteligent şi ascunde multe chestiuni importante intenţionat. Profesorii aveau mare bătaie de cap cu aceşti elevi. Nu rare fuseseră cazurile când descoperiseră cu stupoare că sunt cu mult sub nivelul elevilor lor. Erau nevoiţi să se pregătească intens, dar întotdeauna se dovedea ineficientă şi zadarnică munca lor. Profesorii fuseseră supuşi la multe examene, fuseseră aduşi profesori universitari din toata lumea, dar aici descopereau că adevăraţii profesori sunt

elevii care nu numai că aveau o capacitate foarte mare de memorare în toate domeniile, dar fără vrere, chiar îi umileau prin cunoştinţelor lor temeinice. Toţi aceşti copii erau

academicieni, în miniatură, în toate domeniile de activitate. Aceştia reprezentau viitorul acestei planete, dar ei nu ştiau asta şi nici ce le va rezerva viitorul sau chiar Schwartz.

Această bază secretă a MEDIA - TECKH era utilată conform standardelor instituţiei cu tot ce era necesar, pentru a avea rezultatele scontate. Schwartz fusese de nenumărate ori la această sucursală a MEDIA - TECKH în vizită de lucru. Tinerii recruţi savanţi schimbară o sumedenie de impresii şi informaţii, apoi introduseră câteva dischete cu holo-înregistrări H.V., trecând în revistă mai multe posturi, urmăriră cum stau lucrurile pe planeta Pământ.

Capitolul 8

în lume se întâmplau multe şi, ca de obicei, războaiele erau în top. Tineri în floarea vârstei mureau peste tot în războaiele nimănui, mass-media vuia şi din toate acestea pierdeau civilii. Stratul de ozon se subţia din ce în ce mai mult. Efectiv nu se întrevedea nimic bun la orizont. în vârful piramidelor fuseseră puşi oameni de paie, biete marionete dirijate din umbră de armată şi de câţiva oameni putred de bogaţi care se plictiseau de moarte şi-şi umpleau timpul liber, jucându-se de-a Dumnezeu. De când lumea erau aceleaşi jocuri murdare, jocuri politice absurde. Exact cum apreciaseră specialiştii în ecologie cu o sută de ani în urmă, stratul de ozon se subţiase din cauza păturii de gaze poluante, iar razele ultraviolete ale soarelui nu puteau fi reţinute. Din cauza creşterii poluării şi înmulţirii gazelor de seră a fost reţinută prea multă căldură şi pământul a devenit mai cald. Astfel într-un secol temperatura medie globală a crescut cu 6°C. Cu toate că nu se mai foloseau hidrocarburi clorinate, fluorinate (freoni), flacoane cu aerosoli, frigidere, detergenţi şi polistiroli, zestrea de cloridioni formaţi prin descompunerea materiilor poluante continuase alarmant să distrugă stratul de ozon. De aceea nu era nimic anormal să întâlneşti peste tot oameni care dorind să-şi protejeze sănătatea, umblau cu mască.

O altă mare problemă era seceta care pârjolea tot. Estimările inginerilor horticultori erau că peste 80% din toate produsele agricole nu vor mai apuca să ajungă pe rod şi prevedeau că o să fie o

foamete mare la nivel mondial. La toate departamentele de stat se făceau

statistici şi se evalua dacă tot ce era în buncăre şi silozuri poate acoperi cererea fabricilor de pâine şi a pieței. Cu toate că fusese anunțat în toată mass-media că temperaturile foarte mari la ora prânzului au făcut mii de victime, erau destui curajoşi care nu se conformau ordinului de restricție de a nu circula pe străzi când canicula atinge temperaturi cu mult peste 42°C. Pe 3 mai 2000, cu aproximativ optzeci de ani în urma se produsese aşa zisa "încălzire globală", când trei aisberguri s-au desprins de pe țărmurile Antarcticii marcând încălzirea climei pe Terra. Topirea învelişului Antarcticii începuse cu aceste avertismente colosale trimise de natură a căror suprafață totală o egala pe cea a statului american Connecticut.

La MEDIA - TECKH era ora nouă p. m. şi unul dintre inginerii proiectanți ai V.I.C.-ului întârziase mult după închiderea programului. Cu toate că intrarea în sala proiectului - imagine creativă - se făcea doar pe bază de cartelă magnetică şi comandă vocală acesta, cu ajutorul unei înregistrări a lui Schwartz bine făcută şi cu cartela inginerului şef pe care o substituise în decursul aceleiaşi zile, reuşi să intre fără nici o problemă. Ştiind unde sunt amplasate toate camerele holo H.V., luându-şi măsuri din vreme, introduse o dischetă cu înregistrarea aceleiaşi săli. Cader Nickolson se uită la afişajul ceasului şi zâmbind îşi zise că mai sunt exact două ore până paza va observa trucul cu înregistrarea. îşi scoase camera holo H.V. în miniatură şi înregistră timp de o oră tot ceea ce reprezenta proiectul virtual - imagine creativă: proiecte, studii, fişiere, discuri cu experimentul subiectului Walter Nietzsche. Puse camera, în aşa fel încât să fie în obiectiv, şi-şi puse ochelarii V.I.C.; după ce, în prealabil, îi conectase la telefonul mobil, rulă apoi programul folosindu-se drept cobai. Se trezi năuc din experiment şi vizibil marcat de o pecete - era pecetea V.I.C.-ului. Lăsă neluate în seamă toate senzaLiile şi toate modificările care surveniseră în urma experimentului şi luând camera holo H.V. părăsi în grabă sala. Mai avea doua minute la dispoziție să iasă din clădirea MEDIA - TECKH, până ca paza să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase în ultimele două ore chiar sub ochii lor. leşi din sală pe o altă uşă ce ducea într-un hol din care putea ajunge imediat la scara de incendiu şi putea coborî nestingherit. leşind din sala experimentului şi neavând cunoştință de existența senzorilor de căldură; alarma se declanşă imediat şi se pomeni închis ermetic în sala alăturată sălii experimentului. Drept urmare, în câteva momente apărură doi bărbați cu arme laser care îl priviră zâmbind pe Cader închis ca într-

o cuşcă. Anunţară de urgenţă că nu mai sunt probleme şi că ar fi indicat să vină directorul executiv să-l investigheze pe intrus.

în câteva minute apăru Schwartz vizibil obosit şi iritat, iar şeful pazei îi explică ce se întâmplase după care îl eliberară pe inginerul ce era cât pe ce să dea proiectul peste cap. Şeful pazei îl prinse de braţ pe Cader şi i-l răsuci cu putere la spate, îl ameninţă apoi că orice mişcare greşită va fi urmată de o împuşcătură în tâmplă, şi-l conduse ca pe un mieluşel în biroul directorului. Schwartz îşi aprinse un trabuc şi îi primi glacial pe reprezentanţii legii şi pe Cader Nicholson. îi spuse şefului pazei să-l percheziţioneze şi să posteze doi paznici în faţa uşii biroului, după care îl concedie printr-o mişcare mecanica a mâinii.

– Domnul inginer Cader Nicholson!... ce plăcere să vă văd... poate îmi veţi spune şi mie ce căutaţi la aceasta oră în sala proiectului ?

– Ştiţi, eu ...

Camera holo - H.V. fusese aşezată de şeful pazei pe biroul lui Schwartz, acesta o ridică într-o scârbă nedisimulată şi privindu-l pe inginerzise:

– Domnule, înţeleg că voiai să continui munca de cercetare acasă, ba chiar ai încercat să iei proiectul imagine creativă la pachet, nu-i aşa ?

– Nu ! îngăimă Cader încă stresat din cauza faptului că fusese prins în plasă, cât şi a experimentului al cărui cobai fusese.

– Ştii că e suficientă doar această probă pentru a face ani grei de puşcărie !?... Bănuieşti cam ce viaţă te aşteaptă de aici în colo?

– E, e, e,... adevărat domnule director.

Schwartz extrase din camera holo - H.V. disketa, o introduse în fanta unui dispozitiv de redare şi urmări cu stupoare înregistrarea. Apăsă apoi un buton şi-l chemă prin interfon pe căpitan - şeful pazei. Acesta veni trăgându-şi sufletul.

– Kemal, ia creatura asta din faţa ochilor mei. Vă rog să-l supravegheaţi atent. Ar fi indicat să-i puneţi şi cătuşe, este destul de periculos, după ce termini revino în biroul meu.

– Am înţeles, domnule! - zise Kemal, după care-l luă pe prizonier şi-l duse într-o altă sală.

între timp Schwartz îi telefonă inginerului şef spunându-i să anunţe toţi şefii de departamente pentru a se prezenta de urgenţă la MEDIA - f ECKH.

Kemal reveni rapid, iar Schwartz îi făcu o primire plină de bunăvoinţă după care îl invită să ia loc pe un fotoliu şi îl servi cu un

trabuc. li spuse că a salvat firma de războaie interne şi de un fiasco total, şi îi aprecie munca fără rezerve.

– Domnule director, mă măguliți, mi-am făcut doar datoria !

– Căpitane, eşti modest, apreciez aceasta şi-am să le spun superiorilor tăi că-mi eşti de un real folos aici împreună cu echipa ta, şi-am să le propun să te avanseze sau măcar să-ți mărească salariul.

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule !...

– Să nu uit, am să te rog să-l interoghezi pe Cader Nicholson şi să-mi faci un raport amănunțit cu tot ce va declara; ai grijă că este foarte inteligent. îmi pare rău de el. Dar,ce vrei, răul trebuie extirpat de la rădăcină.

între timp apăruse inginerul şef împreună cu şefii de departamente care intrară tensionați în biroul lui Schwartz. Acesta îi primi rece şi putură observa cu uşurință că este, parcă, îmbătrânit prematur.

– Domnilor, căpitanul Kemal ,aici, de față, vă poate confirma că a prins în flagrant un sabotor al proiectului imagine creativă. Acesta este colegul dumneavoastră, Cader Nicholson care a pătruns prin efracție în sala proiectului şi a înregistrat cu mini camera holo -H.V. absolut totul despre proiect, după care...dar ce-mi bat atâta gura trebuie să vedeți înregistrarea. Zicând acestea, apăsă o tastă şi apăru o imagine holografică inconsistentă.

Capitolul 9

„Se întâmplă ca anumiți vizionari să descopere lucruri esențiale cu mult înaintea savanților... Cum se poate explica aceasta ? S-ar părea că ei au uneori intuitii geniale." ALBERT EINSTEIN

Pe drumul către aeroport Walter păți exact ceea ce se temuse mai mult, imaginea creativă şi creierul căruia-i devenise sclav îi jucară un renghi. Se pomeni dintr-o dată fără vrere sondând trecutul. Olivia reuşi cu greu să oprească maşina, exact în momentul în care şi-ar fi aflat tragicul sfârşit; cu o voce supraomenească înecată şi întretăiată de respirație, anulă comanda manuală chemând robotul maşinii şi-o trecu pe pilot automat. Robotul evită impactul cu o altă

maşină după care ceru date despre traseu. Olivia, după ce răsuflă uşurată îi spuse să se întoarcă pe acelaşi traseu către casă. în tot acest timp Walter cutreiera prin trecut cu paşi repezi. Imaginea succedată de alte şi alte imagini îl purtă ca pe un fulg de zăpadă dus de vânt până undeva în lagărele de

exterminare ale celui de-al III-lea Reich. Era observator fără voie. Un convoi de oameni zdrenţuroşi, deţinuţi, citiră un afiş stimulent:„Arbeit macht frei!" -(Munca te eliberează!) Simţea că-i vine să plângă văzându-i cum stau, în hainele lor murdare de puşcăriaşi, încremeniţi de spaimă. La un moment dat aude pe cineva şuşotind că acesta este lagărul de concentrare Auschwitz şi că nemţii preferă să-l prescurteze - KZ (katet). Imediat apăru un ofiţer SS Hamptsturmftirer, medic, căci avea banderola cu insigna lui Aesculap. Acesta ajutat de santinelele SS îi trie de o parte bărbaţii, de alta femeile şi copiii sub paisprezece ani. Apoi mai făcu încă o triere, într-o parte bărbaţii capabili de muncă şi în cealaltă parte femeile cu copii, bătrânii, bărbaţii debili, infirmii. Acest grup din urmă - după câte-şi amintea Walter - urma să fie băgat în camera de gazare, unde se sufocau ca urmare a folosirii otrăvii pentru şobolani ciclon B gazos. Apoi văzu furnalele crematoriilor care scuipau flăcări pe coş, simţi mirosul greţos de carne arsă şi de păr pârlit, acel miros cu iz de acroleină. îşi aminti de alte întoarceri în trecut şi de faptul că acest ofiţer SS nu este altul decât doctorul Mengele, un mare criminal de război.

Automobilul ajunsese în faţa casei, iar Olivia speriată şi disperată ceru ajutorul unui trecător şi-l transportară pe Walter în apartament. Nu se mai punea problema plecării în concediu, se dovedise destul de primejdios. Nietzsche după cele întâmplate era foarte bolnav. îl aşezaseră în pat, iar Olivia îl privea tristă. Avea respiraţia sacadată şi pulsul normal. Ştia că trebuie să aştepte.

Imaginea îl purtă în sala procesului de la Nurnberg. Asistă la proces şi află că Mengele fusese unul dintre cei care nu au fost prinşi după război. Apoi încet, încet se trezi din IMAGINEA CREATIVĂ, şi-o văzu pe Olivia privindu-l resemnată.

– Walter... mă bucur că te-ai întors, nu ştiu parcă ai fi medium.

– De ce ? Am vorbit în timp ce eram departe.

– Nu, nu n-ai vorbit nimic.

– A propos de comparaţia care ai făcut-o, îmi aduc aminte de un mare medium pe nume Edgar Cayce şi de-un scriitor francez care spunea despre acesta, că ideea de bază la Cayce este: „Mind is the builder". (Mintea este constructorul). Ceva în genul, spiritul vostru naşte şi construieşte corpul vostru.

– Da, interesant mod de abordare a problemei; presupun că nu a fost unul din şarlatanii aceia care au fascinat şi au minţit în repetate rânduri tineretul secolului XX.

– A, nu, dimpotrivă, însă este foarte adevărat că a fost unul dintre cei mai contestați şi cu foarte multe procese pe cap pe care le-a trecut cu brio. "Profetul adormit", aşa cum îl denumeau specialiştii vremii a propovăduit pacea şi liniştea, şi a fost un vindecător mediumnic prodigios. Un simplu țăran din Kentuky a vindecat şi a salvat o mulțime de oameni, a uluit mulți medici; aceştia îl supranumiseră "bărbatul neinstruit care devine medic sub hipnoză". De fapt el putea, sub hipnoză să fie tot ceea ce-şi dorea: povestitorul enigmelor Terrei, medic holistic, vindecător "psi", etc.

– După cele spuse de tine, despre Edgar Cayce, îmi dau seama că l-ai studiat îndelung şi bănuiesc că acum la ora asta eşti foarte afectat de fraza de bază care-l caracteriza "Mintea este constructorul".

– Văd că începi să mă cunoşti foarte bine, este de apreciat acest lucru. Referitor la studierea lui Cayce, am să te dezamăgesc, nu l-am studiat absolut deloc, în schimb l-am cunoscut în peregrinările mele în trecut, ca de altfel, şi pe acel scriitor francez care a scris despre el. "Mind is the builder" este foarte adevărat că de aici am pornit; numai că la mine se dovedeşte a fi exact opusul şi nu-mi dau seama de ce.

– Walter, nu te mai frământa, cu siguranță vom găsi remediul acestei probleme; ştii... te iubesc de mult şi nu vreau să te pierd.

– Ştiu, ştiu... zise Walter îmbrățişând-o şi sărutând-o cu foc. Olivia se scuză că nu are nimic pregătit şi-i propuse să meargă la un bar select să servească masa. Acesta îi spuse că nici un bar nu face delicatesele pe care le face ea, şi dacă doreşte se va duce el la cumpărături.

Capitolul 10

„Nimic nu e nou sub soare." SOLOMON

Medicii de la MEDIA - TECKH fuseseră panicați de ceea ce văzuseră pe monitoare; asistaseră la transcederea lui Walter în perioada neagră a celui de-al ll-lea război mondial şi avuseseră ocazia să privească atrocitățile din lagărele de exterminare în masă prin ochii măriți de uimire ai subiectului. Se cutremurară de ceea ce vedeau pe monitoare, istoria lagărelor se derula cu repeziciune prin fața ochilor lor şi realizară cât de greu trebuie să-i fie subiectului.

Pe un alt monitor putură vedea, mulțumită conectării maşinii proiectate şi fabricate la MEDIA - TECKH, momentele prin care trecuseră Walter şi Olivia. Răsuflară uşurați când văzură manevrele întreprinse de aceasta şi-i apreciaseră

curajul ieşit din comun.

Schwartz fusese deranjat dintr-o şedință şi era vizibil tulburat de ceea ce urmărise pe monitoare. O felicită în gând pe Olivia, care dacă n-ar fi fost în momentul şi la locul oportun, munca de cercetare a instituției ar fi avut de bătut ani grei pasul pe loc. Ar fi putut trece printr-un crah financiar din cauza întârzierii livrării pe piață a IMAGINII CREATIVE. Se gândi cu stupoare la ce-ar fi fost dacă Walter ar fi murit într-un accident nefericit. De fapt se gândii chiar la sfârşitul institutului.

Kenedy, care nu-l suferea pe Walter era şi el oarecum marcat de evenimente şi ajunse la concluzia că îl aprecia şi îl prefera mai bine viu decât mort. îşi dădu seama că tocmai reuşise să îngroape securea războiului şi îşi propuse cu proxima ocazie să-l invite pe Walter să fumeze un trabuc cubanez, dacă nu vor putea fuma pipa păcii. Ranchiuna fusese abolită şi înlocuită cu respect şi prețuire.

Medicii mai noi îi propuseră medicului şef să meargă să-l consulte pe Walter, acesta fiind de acord, chemară şoferul ambulanței şi împreună cu aceştia plecară la reşedința Oliviei.

In ultimii trei ani era mare fierbere la Vatican; un grup omogen de doctori şi specialişti în teologie şi în teozofie studiau cu înfrigurare manuscrisele de la Marea Moartă, acea bombă teologică descoperită cu aproximativ o sută cincizeci de ani în urmă, ce fusese

tăinuită de cei care urmăreau să domine lumea prin politică şi false religii. Ziarişti necunoscuți abordaseră problema studierii manuscriselor pentru a aduce la cunoştință cititorilor marile adevăruri ascunse şi astfel deveniseră iubiți de toate masele. Cu ajutorul mass-mediei se făceau o serie de dezvăluiri care treceau bineînțeles prin cenzură papală.

Pe o masă în dormitorul Oliviei era un maldărde ziare, reviste, plus un teanc de holo-înregistrări cu tot ce se întâmpla în lume. Cei doi discutară o vreme. în acelaşi timp, Walter răsfoind revistele remarcă un titlu scris cu caractere mari :"Papalitatea şi dezvăluirile". O făcu atentă pe Olivia şi aceasta introduse câteva holo-înregistrări iar printr-un orificiu făcut în masa expres, apăru o hologramă -aici se discuta intens despre cucerirea spațiului extraterestru. Apasă o tastă şi o altă hologramă răsări în mijlocul încăperii şi citiră "Religiile în declin" - ca urmare a dezvăluirii echipei de cercetători ştiințifici

- în urma căreia apărură în imagine toți cei care participaseră la studierea manuscriselor de la Marea Moartă. Apoi se ivi papa albit de ani şi expuse problema pe larg adăugând "Pace vouă, fiii mei", ținând mâna în acel mod cristic şi continuă: " Feriți-vă căci cine seamănă vânt, va culege furtună".

Apăru apoi o altă holo-înregistrare din Marea - Sargaselor unde de câțiva ani de zile apăruse presupusul continent Atlantida, în dreptul Floridei, pierdută în negura vremurilor, acea civilizație înfloritoare dispărută ca urmare a unei autodistrugeri; probabil ca urmare a unui accident nuclear, s-a produs un cataclism urmat de cutremure şi erupții vulcanice. Câțiva arheologi şi cercetători mursecau pământul, pentru a descoperi fenomenul care dusese la distrugerea acestui continent. Se presupune că s-au întrebuințat energii distructive cu voia sau fără voia conducătorilor atlanți care au dislocat continentul, au schimbat clima ce din temperată devenise toridă, astfel modificând echilibrul Pământului. Bineînțeles că acestea nu erau decât simple supoziții şi se presupunea că într-un viitor apropiat se va descoperi enigma Atlantidei şi a atlanților. Unul dintre arheologi apăru în prim-plan, era între două vârste, ridurile şi cutele de pe frunte cât şi ochelarii cu lentile enorme îi dădeau un aer destul de caraghios. Acesta îşi expuse părerea că ceea ce a descoperit se prea poate să fie Poisedia atlanta şi aici s-au produs deviații ale corpurilor celeste şi deflagrații care au zguduit pământul aproape la fel ca-n descrierea "Critias" şi "Timaios" de Platon. Apoi adăugă, puțin gânditor, că acest mit de mii de ani care a ațâțat atâți erudiți savanți a devenit o realitate istorică. Bănuim că problemele

atlante care au dus la dezintegrarea continentului au fost asemănătoare întru - câtva cu ale noastre: exploatarea Omului de către Om, manipularea Naturii; oricum pe cât posibil ca atlanții, în momentul autodistrugerii, să fi fost cu mult mai evoluați decât noi în toate domeniile de activitate şi ceea ce s-a întâmplat să fi fost un act deliberat. Căci şi-n acele vremuri era lupta între Bine şi Rău. Şi această rivalitate avea să ducă ... .

– Nu-I mai ascultați căci bate câmpii cu grație, şi pune prea mult suflet în ceea ce spune; zise un alt arheolog care se apropiase pe nesimțite de camera holo şi despre care se ştia că este Toma necredinciosul. Aşa că, bătrânul arheolog după ce-şi aşeză ochelarii iritat continuă - rivalitatea între Benefic şi Malefic a creat un antagonism violent. Cu siguranță vom mai face o mulțime de dezvăluiri în timp, dar deocamdată asta este ce-am avut de spus. Zicând acestea se-

ndepărtă şi imaginea holografică se voală şi dispăru ca fumul ţigării lui Walter, în momentul când Olivia deschise fereastra.

O privi întrebător după care spuse:

– Acestea sunt adevărate noutăţi pentru mine care am cam lipsit în ultima vreme. Sincer să fiu m-au lăsat cu gura căscată dezvăluirile papei şi această descoperire pe coasta de sud a Americii, aşa-zisul pământ pierdut- Atlantida.

– Da ... sunt foarte importante subiectele şi merită aprofundate.

– A propos, de chestia asta cu aprofundarea, am studiat cândva şi Manuscrisele de la Marea Moartă.

– Nu mai spune !

– Ba da, am fost cu un prieten la Vatican; numai eu ştiu prin câte filtre am trecut şi de câte ori am zis sărut-mâna până să ajungem să citim acele rulouri sacre.

– Oho ... eşti un erudit; şi la ce concluzie ai ajuns ? -Concluzia mea a fost că aceste manuscrise reprezintă

moartea profeţilor mincinoşi, dealtfel în decursul timpului s-au adus multe modificări religiei şi asta nu este pe placul lui Dumnezeu.

– îhâm... văd că eşti credincios.

– Am fost ateu, dar după accidentul Soniei şi-al copilului meu nenăscut, în primă fază l-am urât pe Dumnezeu, apoi rănile s-au cicatrizat, după care nu pot spune c-am trecut în adoraţie, în schimb, am devenit credincios, chiar dacă am considerat că El m-a pedepsit.

Olivia tocmai se pregătea să adauge ceva, când auzi declicul interfonului, urmat de o luminiţă roşie purpurie. Apasă o tastă şi văzu o holo-imagine cam ştearsă din cauza unei dereglări a emisiei laser.

li putu vedea pe medicul şef, pe psiholog şi încă un necunoscut (ceilalţi rămăseseră la MEDIA - TEKCH în faţa monitoarelor). Apasă pe un buton, şi pe un ton curtenitorîl întrebă:

– Reprezentanţii medicinii în vizită pe la mine? Cu ce ocazie, domnii mei, mă onoraţi cu această vizită?

– Olivia, lasă ironiile şi deschide-ne, căci avem de vorbit.

– Bine, bine ...

Uitându-se întrebător la Walter, apăsă un alt buton şi-i invită să urce. Aceştia urcară în grabă şi intrând, nu se putură abţine să nu admire

apartamentul Oliviei. După care unul dintre doctori spuse:

– Ne-am făcut griji pentru voi.

– Şi de ce mă rog ? ... zise sarcastic Walter.

– Am urmărit pe monitoare tot ce s-a întâmplat şi ... noroc cu Olivia, altfel impactul arfi fost frontal ...mortal.

– Stai puțin despre ce impact vorbeşti ? Fii te rog clar!

– Cum, nu ştii ?

– Ce artrebui să ştiu ?

– Păi... când te-ai întors în timp, în lagărele de concentrare, conduceai automobilul şi era cât pe ce să aveți un accident, în ultimul moment Olivia a trecut pe pilot automat.

Walter se uita când la grupul de medici când la Olivia şi nu ştia ce să creadă, era uluit... o lacrimă îi brăzdă cu repeziciune faLa.

– Este adevărat iubito ?

– Da, Walter, însă n-am vrut să te necăjesc.

– De acea am venit până aici: să te consultăm - toți ne-am făcut griji pentru tine, Schwantz era verde-albastru ca un cameleon.

– Mda ... acum înțeleg - ați fi rămas fără cobai.

– Nu este asta problema, căci mai avem câțiva la o repreze... . Cel care făcu gafa era medicul mai nou - îşi astupă gura şi privi la medicul şef cu teamă, căci îşi dădu seama că subiectul nu avea cunoştință de reprezentanța din Europa. Walter îi privea rece şi cântărea ultimele informații pe care le aflase din greşeală.

– Deci mai aveți câțiva cobai ?

– Nu, nu ... interveni medicul şef, totul este într-o fază incipientă; preconizăm să ...

– Să ce, să mai torturați şi pe alții ? Da ... continuă.

– lartă-mă Walter, dar nu am dreptul să-ți furnizez aceste informații.

– Sigur, sigur dacă nu mi le spui tu, voi cerceta singur.

– Walter, nu mi-o lua în nume de rău; vorbeşte cu Schwartz.

– Bine am să vorbesc cu el; acum sunt foarte obosit şi sper că n-ați uitat că de fapt suntem în concediu.

Cei trei îl consultară cu RABOCSE şi concluzionară că nu sunt probleme, după care plecară la MEDIA - TECKH, destul de tulburați; căci se aşteptau că Schwartz să-i disece cu întrebări şi apostrofări.

Capitolul 11

în ultimii ani, populația Terrei era foarte agitată ca urmare a războaielor din Europa şi Africa, a cataclismelor vulcanice, iar ştiința în ultima vreme evoluase numai în defavoarea omului şi a mediului. Şefii şi conducătorii acestei planete afişează o bogăție ostentativă şi se complac în depravare şi lux exorbitant. Cei mici sunt defavorizați şi copleşiți de impozite, abrutizați de mizerie şi nedreptate. Trăiesc efectiv de pe o zi pe alta. în lume, zguduirile nedreptăților duc la revolte răzlețe, răscoale şi acte de violență de-o cruzime greu de imaginat. Un război sfânt al creştinilor sau un djâhâd al popoarelor musulmane devine iminent - un al lll-lea război mondial - deoarece necredința şi FORȚELE MALEFICE infiltrate peste tot în sferele cele mai înalte recurg la cele mai josnice mijloace şi fărădelegi care nu numai că nu sunt condamnate, ba, dimpotrivă, sunt folosite pentru a instaura dezordinea şi oprimarea. Zgomotul avioanelor clasa A, singurele cărora li se mai permitea survolul spațiului aerian dar numai pentru transport călători devenea asurzitor. Aeroglisoarele şi magnetoaeroglisoarele şi navetele spațiale dețineau supremația în industria aviatică, logistică, armată, transport, cât şi-n studierea Universului.

Acestea funcționează cu ajutorul polarității Pământului sau cu cristale imense; mai nou, se lucra la un proiect denumit XANOCA -acesta urma să apară peste câțiva ani şi să funcționeze propulsat de puterea gândirii umane având drept ghid şi comandă interioară în caz de avarie un creier uman conectat să fie factor decizional în astfel de cazuri şi să preia comanda automat.

Mai nou UNIVERSUL purta denumirea de Platunivers geometric de la faptul că se descoperise că universul este plat sau mai degrabă feliat în mai multe pământuri dispuse pe mai multe nivele ale dimensiunilor. Acest lucru fusese descoperit în urmă cu

zeci de ani, dar demonstrat doar de cincisprezece ani; încă o demonstrație şi o descoperire uluitoare fusese aşa-numita teorie "inflaționistă" sau, după cum explicase un cercetător astro-fizician, platuniversul geometric este în continuă expansiune. încă o teorie susținută de matematicianul John Dee - cel care a creat imperiul maritim al Angliei în secolul al XVII-lea - susținea că Pământul nu este perfect rotund. De fapt, aceasta este o structură hiperspațială formată din o multitudine de sfere suprapuse, aliniate astfel de-a lungul unor alte dimensiuni - aşa zisul isospațiu. Tot el a susținut că între aşa zise sfere ar exista porți si

suprafețe de comunicație. Mult mai târziu aceste conexiuni între sfere au fost denumite de către fizicieni porți hiperspațiale sau efect de tunel.

Proiectul XANOCA fusese aprig disputat în toate centrele ştiințifice şi fusese subiectul unor vii controverse la Congresul ştiințific care avusese loc la INVENȚIA MONDIALĂ în munții Urali, loc în care se întâlneau anual, prestigioşi cosmonauți şi cercetători ştiințifici prodigioşi... fizicieni, matematicieni, chimişti câtşi inventatori prestigioşi din toate segmentele de activitate de pretudindeni.

Toate acestea erau transmise şi scrise în toată mass-media după care se schimbau concluzii destul de pesimiste despre perioada imediat premergătoare.

Cristian, lonuț şi ceilalți copilaşi superinteligenți erau perplecşi de tot ceea ce se întâmpla în jurul lor. După ce urmăriră toate acestea pe un set de holo-înregistrări, se priviră cu ochi trişti. Toți ar fi dorit ca toate acestea să nu însemne decât un coşmar din care să se trezească speriați, buimaci, iar în momentul trezirii să descopere cu bucurie că toate s-au risipit precum fumul odată cu încetarea visului. Şi acestea nu reprezentau decât începutul; mai era o problemă spinoasă - aceea că viitorul lor era incert. Se culcară înfricoşați cu gândul la părinții lor, care dorindu-le o viață mai bună, lipsită de griji, îi încredințaseră instituției MEDIA - TECKH.

Capitolul 12

După ce plecă echipa de medici, cei doi rămaseră dezorientați; concediul planificat, e adevărat cam în fugă, zburase pe apa sâmbetei, iar cei doi se priveau plini de iubire. Medicii nu făcuseră altceva doar că-l răniseră pe Walter mai tare decât ar fi reuşit imaginea creativă să o facă, sau accidentul de care tocmai scăpaseră ca prin urechile acului; gândul că mai sunt şi alți cobai pentru experiment - îi producea repulsie.

Se îngrozea că şi alții ar putea suferi ca şi el; că mulți alții vor adormi şi se vor trezi în mijlocul istoriei. Aici trecutul se fluidiza i_i începu să curgă iarăşi ca un torent şi descoperi că-l dusese în urmă cu o sută cincizeci de ani. Era o o zi toridă într-o zonă aridă, un şantier arheologic. Aici se descoperise templul regal MEDINET HABU construit din porunca lui Ramses al lll-lea, cam prin secolul al Xll-lea înaintea erei noastre. După investigațiile făcute aceste vestigii ale sit-ului descoperit ar fi cam din perioada 1200-1168 Î.H.. O echipă de cercetători ai institutului Oriental de la Universitatea din Chicago a dezgropat acest templu din străvechea TEBA. Textele inscripțiilor şi ale basoreliefurilor, au fost analizate

minuțios şi, s-a confirmat că acestea reprezentau în cele mai mici detalii istoria Atlantidei. Era într-adevăr o mare descoperire care ațâțase interesul multor muzeografi, arheologi şi aprinsese flacăra imaginației multor scriitori de diferite genuri literare plus mass-media care zumzăia şi ea, în felul ei caracteristic. Era seară şi arheologii făcuseră un foc de tabără în jurul căruia depănau amintiri; câțiva dintre ei se cam amețiseră de băutură şi vorbeau mai tare, dar ce mai conta când îşi cam încheiaseră activitatea. Urma doarsă conserve monumentul, iar exponatele care puteau fi cărate să fie închise ermetic după ce în prealabil fuseseră sortate, numerotate, etichetate, catalogate apoi sigilate în cutii mari de lemn şi duse la muzeu. Unul dintre arheologi, un tânăr brunet cu ochii albaştri cam de douăzeci şi doi de ani se cherchelise tare. Ceilalți îl priveau părinteşte, că reuşise să se facă iubit de colegii lui, iar la un moment dat zise clătinându-se:

– Mitul Atlantidei - misterul atlanților îngropat în blocuri imense de piatră pe toată planeta şi sub ape. O poveste despre rău şi bine.

Fii lui Belial împotriva Fiilor Legii Unice din confruntarea cărora se ştie că victoria a aparținut forțelor Maleficului. Tare îmi este teamă că şi noi suntem în acelaşi stadiu, traversăm o perioadă neagră în care s-au născut câțiva Fii ai lui Belial care într-o zi vor transforma Terra într-un mit, într-o poveste pentru adormit copiii la gura sobei - într-o genune. Era evident că vorbea sub influența alcoolului, darse putea vedea clar că avea o gândire sănătoasă şi matură. Ceilalți îl ascultaseră în tăcere iar părerile erau împărțite cu toate că rămăseseră perplecşi de conexiunile pe care le făcuse tânărul şi semnificația remarcilorsale înțelepte.

Walter se-ntoarse din călătorie ca un explorator cu un bogat bagaj de informații şi abia aştepta să-şi deşerte tolba de informații. Olivia deretica prin casă, el o chemă şi îi povesti toate peripețiile lui, iar când ajunse cu povestea la ceea ce zisese tânărul arheolog ea oftă şi spuse cu un ton amar:

– Exact cum se întâmplă şi acum. De altfel arheologul avea foarte mare dreptate, căci peste câțiva ani avea să izbucnească Primul război mondial, apoi al ll-lea, iar acum bate la uşă al lll-lea ... ca un val al întunericului.

– Crezi tu asta ?

– Dacă cred Walter ?...Sunt sigură... revoltele, răscoalele, războaiele civile se întețesc pe întreaga planetă. Revoluția nuclear -ştiințifică a încăput pe mâinile Fiilor lui Belial, iar planeta zace însângerată şi îngenunchiată de către aceştia pe

un butoi de pulbere nucleară.

Capitolul 13

Kemal se prezentă la Schwartz cu un raport complet şi cu o declaraţie holograf scrisă de mână de Cader Nicholson. Acesta îl primi binevoitor şi-l întrebă ce părere are despre inginerul sabotor.

– Te rog să-mi spui fără rezerve părerea ta despre Cader!

– Domnule director, sincer să fiu, cred că inginerul voia să vândă proiectul altei firme - de pildă instituţiei de cercetare din Japonia Tlamina - Xpelt. Una din rivalele noastre de temut. Altă motivaţie chiar nu îmi vine în minte.

– Hmm ... da... te rog să laşi raportul şi declaraţia, iar pe Cader să nu cumva să îl pierdeţi din ochi.

Zicând acestea îşi aranjă ochelarii şi se apucă să răsfoiască o carte, Kemal se retrase în linişte. Kemal era musulman, dar trăsăturile cât şi conformaţia facială nu trădau deloc acest lucru. Şefii lui nu-l priveau cu ochi buni, din cauza credinţei lui şi avusese multe de tras; dar de când era la MEDIA - TECKH se schimbaseră multe şi, exact cum îi plăcea lui să spună, respira mai multă linişte. în cercul lui de colegi şi prieteni era privit bine, uneori cu invidie, dar reuşise să se facă respectat şi apreciat. Aceştia erau majoritatea catolici, doar câţiva atei, iar faptul că el era musulman nu constituia un impediment în calea prieteniei lor; singurul fapt cu care îl necăjeau era că îi luau în râs micul Coran îmbrăcat cu coperte de aur care-i atârna pe un lănţişor din acelaşi material la gât lângă plăcuţele de identificare.

Schwartz, după ce lectură un capitol dintr-o carte voluminoasă, puse mâna pe telefon şi-o chemă pe secretară. Aceasta apăru în câteva clipe.

– Tamara, anunţă-i pe medici să se adune în sala ovală cam peste o oră. Avem probleme importante de discutat.

– Am înţeles, domnule director, zise aceasta după care se retrase, în linişte, şi dădu câteva telefoane.

După o oră toţi erau în salonul oval. Intră şi Schwartz.

– Domnii mei, vreau să-mi faceţi cunoscute şi mie concluziile voastre în legătură cu subiectul 1 - Walter Nietzsche - şi subiectul 2 -Cader Nicholson.

– Walter se prezintă bine - numai că este tot mai des călător în timp. Vrem să vă spunem că s-ar putea să devenim specialişti în istoria omenirii.

Toţi zâmbiră după această glumă, după care, dregându-şi vocea, medicul

şef continuă pe un ton gutural:

– Nu acelaşi lucru îl pot spune despre Cader, căruia experimentul IMAGINE CREATIVĂ la care s-a supus benevol i-a creat o mulțime de probleme de ordin mental. Nu numai că s-au înmulțit conexiunile neuronale, dar suferă o mulțime de inhibiții mentale: căderi de memorie, mişcări în manej, personalitate multiplă mai mult vorbeşte singur. Cred c-ar fi indicat să-l băgăm într-un ospiciu.

– DaL. darvoi ce păziți?!

– Domnule director, i-am făcut tratament, dar se dovedeşte a fi ineficient; am discutat şi cu colegii mei şi suntem de părere că suferă de un fel de Alzheimer virtual sau ceva de genul ăsta şi toate

acestea pe fondul unei autosugestii negative şi a unui complex exarcerbat de vinovăție.

– Cum adică? vorbeşte clardoctore.

– Desigur... voi vorbi cât se poate de lămurit... subiectul 2 este nebun, domnule, şi-am să vă rog să-mi permiteți să mai fac o precizare. Cred cu tărie că IMAGINEA CREATIVA este destul de periculoasă, lumea nu este pregătită mental pentru aşa ceva. Doar Nietzsche şi cei de anvergura lui vor putea suporta acest experiment.

Copii erau coordonați şi monitorizați permanent. Zilnic, Schwartz primea rapoarte complete transmise holografic de către omologul lui din masivul Bucegi. Avea mare încredere în acest om, deoarece îl ştia de peste douăzeci şi cinci de ani. îi recunoştea talentul de coordonator, şi-l admira pentru rapoartele relevante pe care acesta i le trimitea. Omologul lui fusese cel care avusese drepturi depline în a alege locul unde să se construiască această reprezentanță MEDIA - TECKH; chiar şi aici nu dăduse greş, chiar dacă mulți comentaseră hotărârea acestuia de a ridica edificiul în creierul munților Bucegi. împreună cu un arhitect renumit construise un mamut din plastifi-sticlă - una din cele mai rezistente materiale de construcție testat să reziste la condițiile vitrege ale mediului înconjurător. Binecunoscutul lui talent organizatoric şi faptul că dispunea de resurse nelimitate şi de personal pregătit, făcuse ca ridicarea construcției să fie floare la ureche. Oameni, utilaje, roboți au lucrat zi şi noapte şi-n decurs de două săptămâni clădirea în formă de sferă aproape că atingea cerul, şi asta nu era totul: săpaseră în roca dură unde câteva sfere de plastifi-sticlă surori gemene celei de la suprafață se născură, consolidând astfel edificiul. Astfel câteva

miliarde de ECU fuseseră consumați din conturile nelimitate ale MEDIEI - TECKH. Interiorul clădirii cât şi al buncărului erau foarte bine utilate cu tot ceea ce era necesar - laboratoare pentru testare psihologică, laboratoare pentru studiul a diverse dicipline importante precum artele, manuirea armelor, ştiințele exacte, alchimia, astrologia, literatura, istoria, anatomia, biologia, geografia, filozofia, sociologia, economia, politica etc.

Cobaii aveau acest palat cu toate dependințele şi condiții optime. Schwartz bănuia că următorul după Walter ar putea fi lonuț, darîncă tărăgăna în a-l supune experimentelorfinale, căci nădăjduia ca IMAGINEA CREATIVĂ să nu mai fie atât de primejdioasă.

Capitolul 14

Trupul copilului lovit cu furie
de-o bombă nebună
naşte sânge;
clopotul din turla Bisericii
paşte moarte;
copilul balcanic, răpus
a murit cu zâmbetul pe buze,
parcă-l adormiseră muze
într-un feeric apus.

în câțiva ani revoltele populare şi revoluțiile s-au extins. Moartea zăcea-n mocirlă şi-şi număra recruții. Sute de mii, apoi milioane şi milioane pieriseră în ultimii ani de zile pentru cauze bine ştiute de şefi - lupta pentru putere şi supremație. Erau destul de slabe şansele să câştige, deoarece TIPOSUVI - roboții din ultima generație erau adevărate arme de război. Aceşti mercenari TIPOSUVI aveau creier uman dar nici un pic de suflet. Cruzimea fără margini care-i caracteriza făcuse victime nu numai printre revoluționari ci şi printre civili: femei, copii, bătrâni. Cu toate că se dăduse un edict împotriva lor, toți şefii marilor state dispuneau de astfel de roboți.

Cei mari trăgeau în continuare cu dinții de scaunul puterii, iar în ultimele zile discutaseră problema revoltelor care, cu toate că de obicei se încheiau în băi de sânge datorită roboților TIPOSUVI, nu încetaseră deloc; dimpotrivă apăreau mereu-mereu alți voluntari hotărâți să lupte până la moarte. Revoluționarii japonezi se aliaseră cu cei chinezi şi cei coreeni şi împreună reuşiseră să facă rost

de armament nuclear. Acelaşi lucru se întâmplase cu popoarele musulmane - arabi, irakieni, palestinieni.

Deja şefii vorbeau de-o revoltă planetară - cel de al lll-lea război mondial era iminent. Cu toate că dețineau monopolul aeroglisoarelor, magnetoaeroglisoarelor şi al navetelor spațiale, hotărâseră în ultimă instanță că, în cazul în care ar pierde, să părăsească Terra şi să populeze o altă planetă. Câțiva dintre aceştia, mai precauți, îşi burduşiseră navetele cu armament nuclear şi cu bogății inestimabile în aşteptarea deznodă-mântului. Realitatea

era alta: nici unul dintre ei nu ar mai fi dorit să aştepte sfârşitul dar plecând acum ar fi putut să fie vânați de la sol cu arme balistice, cu arme nucleare sau cu laser. Acesta era adevăratul motiv care îi reținea încă.

Un reporter holo HV spusese la un moment dat că: "după primele două războaie mondiale sub semnul unei crize succesive şi multiple debutează susținut un al lll-lea război, dar cu o suprafață a teatrelor[1] operațiunilor militare la nivel planetar. Gândiți-vă mai bine că nu poate exista învingătorîn acest conflict".

Tot acest reporter holo răsucise cuțitul în rană spunând: "Acest război va avea efecte psihologice, biologice, medicale, distrugerea agriculturii, industriei, scindarea societății şi modificări socio-economice la scară mondială. Consecințele unui război mondial vor fi devastatoare. Dacă va fi folosit de toate facțiunile armamentul nuclear existent la ora actuală va face Terra incompatibilă cu existența umană. Acest conflict militar nuclear generalizat are o putere de explozie de peste 15.000 de megatone -de 1.000.000 de ori mai mare decât explozia bombei de la Hiroshima. După acestea, efectele imediate - statistic vorbind: căldura, suflul exploziei cât şi radioactivitatea vor aduce moartea a aproximativ două miliarde de oameni în întreaga lume. Supraviețuitorii vor fi cei mai ghinionişti, pentru că n-au murit, deoarece vor avea loc schimbări globale, iar cerul se va întuneca, datorită sutelor de miliarde de tone de praf care se vor elibera cât şi norilor de fum şi funingine, rezultate ale incendiilor declanşate de explozii. Astfel norii de praf, fum, funingine cam 80 megatone vor acoperi considerabil lumina solară timp îndelungat, iartoate acestea vor produce scăderea temperaturii iar lumea care a rezistat va trebui să se învețe cu întunericul. Va începe un proces de schimbare radicală a polilor iar contaminarea cu radiații va fi de proporții. Temperatura atât vara cât şi iarna, va scădea şi se va

menține la -15°C, exact ca-n glaciațiunea din cuaternar. După această "iarnă nucleară", radiațiile ultraviolete vor fi atât de puternice la sol, încât toate ființele vii vor fi supuse ani la rând radiațiilor solare extrem de nocive şi ploilor radioactive care vor arde tot. De fapt chiarîn primele 48 de ore după naşterea ciupercilor atomice, radioactivitatea atmosferică globală va fi modificată major (radiații de ordinul a 1000 de remi) şi vor apărea nenumărate cazuri de cancer, diverse maladii

Suprafața teatrelor militare în primul război mondial - 15.000.000 km^2, în al doilea război mondial - 22.000.000 km^2

cât şi multiple mutații genetice. După toate acestea reporterul spuse: "Feriți-vă, căci cine seamănă vânt, va culege furtună".

Această hologramă putuse fi urmărită în toată lumea. Toate datele acestea nu puteau genera decât panică. Dar mai grav era că nimeni nu avea unde să se refugieze pentru că tot Pământul era-n flăcările iadului iar viitorul se întrevedea al dracului de pesimist sau mai bine spus nu se mai vedea deloc. Era în smogul apusului omenirii.

încheiase reportajul cu un apel umanitar, un apel la clemență şi subliniase că speră din toată inima că toate acestea vor înceta, şi o vor lua pe un făgaş al împăcării şi înțelegerii între oameni la nivel planetar.

O trupă specială TIPOSUVI luase cu asalt postul de televiziune ZODIAC 2. Paza a anihilat-o cu rapiditate, după care au făcut măcel în personalul de serviciu; au distrus o mulțime de roboți paşnici utilizați doar pentru muncile din holoviziune, câțiva cameramani şi redactori de imagine, iardupă aceasta toți cei rămaşi au fost luați prizonieri iar cei care încercau să fugă erau împuşcați fără somație.

Coloşii aveau nevoie de un post de holoviziune cât şi de personal specializat deoarece mercenarii Tiposuvi nu aveau cunoştințe despre imaginile holo HV. Ordinele fuseseră clare şi respectate întocmai. Printre prizonieri se aflau destule persoane importante cu care la un moment dat s-ar putea începe negocierile.

Alte câteva instituții şi întreprinderi de mare însemnătate fuseseră ocupate sau incendiate. în toate statele lumii focul făcea ca noaptea să devină zi şi copiii să tremure de frică. Tiposuvii băgaseră spaima în civili cu masacrele de o cruzime de neimaginat. Teama sălăşluia în toți oamenii, umanitatea se dezumanizase, lumea era într-un haos total şi acesta se dovedea a fi începutul sfârşitului. Ploile

acide ardeau tot ce atingeau, marcau o altă eră, cea a morții.

Tiposuvii încercaseră să ia cu asalt şi MEDIA - TECKH numai că aici nu avuseseră reuşită, căci institutul crease cu câțiva ani în urmă două serii de roboți militari - 20 GT SCALTY şl 20 WY YSONA - care se postară foarte îndârjiți în apărarea edificiului unde se născuseră. 20 GT SCALTY şi 20 WY YSONA se dovediseră apți de a fi mercenari în războaiele de gherilă care avuseseră drept teatru de război Africa şi Europa cu câtva timp în urmă. Cu cele două tipuri de roboți militari MEDIA - TECKH dăduse lovitura; astfel contul instituției devenise practic inepuizabil. Dar şi cu roboții TRYTONOS R - utilitari, avuseseră câştiguri imense. Aceştia se puteau găsi în

aproape toate gospodăriile, în instituții cât şi în armată. Fiecare casă ce se respecta avea măcar un exemplar, iar în palatele de sticlă ale boşilor erau adevărate armate.

Totuşi în urma exploziilor repetate asupra clădirii MEDIA -TECKH, aceasta suferise destule avarii mai ales în aripa dreaptă unde TIPOSUVII reuşiră să perforeze tryton - sticla.

Schwartz, destul de posomorât, asista la reparațiile ce aveau loc în aripa care suferise avarii. Era seară şi din cer, după fulgere şi tunete repetate, începuse o ploaie care spăla rănile produse de MERCENARII TIPOSUVI pe tot pământul.

Walter şi Olivia fuseseră chemați de urgență de Schwartz şi toți angajații fuseseră obligați să-şi aducă rudele şi familiile în incinta colosului de metal şi sticlă din motive de securitate. Construcția era o imensitate în care puteau locui o perioadă cu toții dar, ce era cel mai important, aceasta avea un buncăr de două ori mai mare decât clădirea în măruntaiele pământului. în momentul în care toți se prezentaseră cu familiile se declarase stare de urgență pe ordinul de zi, se închiseseră toate intrările oricărui neavenit pentru a se evita eventuale pierderi colaterale. Schwartz în ultimele luni de zile făcuse aprovizionarea cu alimente pentru câțiva ani, pe care le depozitase în containere sigilate în buncăr, împreună c-o echipă de roboți TRYTONOS R-utilitari. Tot în ultimele zile făcuse un stoc imens de produse agricole şi-n nişte cuve superventilate introdusese tone de grâu, porumb, orez etc. Semințe ale tuturor soiurilor de plante de pe pământ se aflau în acest loc depozitate, sortate, clasificate şi testate germinativ.

Cu câțiva ani în urmă crease în buncăr o seră în care avea toate soiurile de copaci şi arbuşti existente pe Terra; mulți dintre aceştia ajunseseră pe rod. Multă

vreme şuşotiseră subalternii lui că acesta-i un moft şi că Schwartz pe semne că a înnebunit. Şi tot în buncăr câteva din sălile mai mari fuseseră amenajate în aşa fel încât să se poată aduce din fiecare specie de animale şi păsări câte două exemplare şi găsise şi metode eficiente de hrănire a acestora. lar de toate acestea se îngrijeau echipe de roboți, plus doi medici veterinari pe care-i angajase împreună cu soțiile lor, dintre care una era inginer zootehnist şi cealaltă inginer horticultor. Schwartz se îngrijise chiar şi de o sală de naşteri; aşa că realizase o sală cu toate cele necesare şi angajase medici ginecologi. Omologul lui din Bucegi primise ordin să ia şi el grâu, porumb, utilaje, hrană pentru câțiva ani, preparată şi semipreparată, conservată şi congelată, iar când termină aprovizionarea să închidă orice legătură cu exteriorul.

Acesta execută întocmai ordinelor şefului său şi îi cază şi pe părinții copiilor într-o aripă separată. Aceştia erau oameni săraci şi speriați de tot ceea ce se întâmplase în ultima vreme, însă întâlnirea cu copiii îi făcu să uite pentru o clipă de tot ce-i frământa iar lacrimi de bucurie le şiruiau pe obraji. Multă lume murise iar exploziile erau din ce în ce mai dese. Totul era un coşmar inimaginabil.

Holoviziunea anunța prin crainici în toate limbile popoarelor moartea a cel puțin un miliard de oameni în ultimele săptămâni: soldați şi civili. Păduri imense în întreaga lume se făcuseră scrum; animalele se refugiau în sate şi oraşe, iar oamenii care nu participau activ la război, în mod special femei, copii, bătrâni şi bărbați care nu erau apți, se ascundeau în buncăre antiatomice sau în munți, unde activitatea militară lipsea cu desăvârşire.

Capitolul 15

Quo vadis Domine?

în holoviziunile din lumea întreagă se discuta aprig problema opririi mercenarilor TIPOSUVI. Fiii legii Unice făceau apel la oameni, la cei cu un crâmpei de inimă, să încerce să lupte, să oprească haosul şi dezordinea create.

Un tânăr reporter de război prezenta imagini holografice HV, relatând cu lux de amănunte drame cutremurătoare prin adevărul lor terifiant. Astfel lumea întreagă putea vedea şi trăi simultan senzațiile dramelor chinuitoare în acelaşi timp cu cei implicați în război. Era o dualitate dureroasă.

Ideea principală era ca holoviziunea şi mass-media să joace un rol primordial în trezirea compasiunii şi în sensibilizarea opiniei publice. La un

moment dat reporterul spuse abătut că: "Este epoca războiului diabolic - război în care se folosesc arme sofisticate cu o iuţeală ameţitoare de mişcare şi o putere năprasnică de foc de la distanţă - pe pământ şi pe ape, iar văzduhul şi spaţiul sunt şi ele un teatru de război brăzdat de navete spaţiale, aeroglisoare, magnetoaeroglisoare. De fapt cerul s-a transformat în teatrul atacurilor aeriene care nu îngăduie nici o rezistenţă şi nu întâlnesc nici o piedică defensivă serioasă decât cea a scuturilor laser şi magnetice. Acest război nuclear care s-a soldat cu moartea a cel

puţin un miliard două sute de milioane de oameni, soldaţi şi civili, după ultimele statistici, este probabil ultimul dintr-o serie de războaie, dar dacă se va încheia şi se va reinstala pacea, oare cine îi va judeca pe vinovaţii acestui genocid? Vinovaţii acestor tragedii umanitare sub jurisdicţia cărui tribunal vor fi deferiţi ?" Apoi adăugă ironic :" Vinovaţii vorscăpa de condamnările tribunalului suprem, dar nu vor scăpa de urmările faptelor lor - de complexul de vinovăţie, de faptul că Terra va fi gazată după ciupercile atomice, radiată, mutilată, ciuntită fără compatibilitatea existenţei vieţii".

Holoviziunea şi mass-media aveau şi ele teatru şi areal al războiului informaţional - o putere imensă care prin forţa împrejurărilor devenise insignifiantă şi îşi juca ultima carte înainte de catastrofă - căci în faţa armelor nucleare care au adus iarna nucleară, puterea culturală, informaţională, virtuală, aceste descoperiri majore ale ştiinţei se perimaseră subit ca acoperite de o mantie.

Momentul fatidic se apropia cu repeziciune şi nu se mai putea face nimic - mulţi coloşi riscaseră cu ajutorul aeroglisoarelor sau a magnetoaeroglisoarelor să părăsească planeta, dar exact cum prevăzuseră nu reuşeau să atingă înălţimea unde ar fi putut activa scutul şi fuseseră doborâţi de la sol, din ape, din văzduh, de tot felul de arme. Tot răul produs de ei începuse deja să se repercuteze asupra lor, iar toţi ceilalţi erau năuciţi de faptul că nu aveau cum să scape şi erau nevoiţi să aştepte un moment prielnic care întârzia să se ivească. Făceau parte integrantă din iadul pe care îl creaseră.

Toată ura lor faţă de om şi omenire îi strângea ca un cleşte, iar previziunile mass-media nu-i încălzeau deloc, dimpotrivă îi făceau să se căiască şi să se urască. îşi priveau dezarmaţi munţii de averi şi familiile... cântăreau şansele şi îşi dădeau seama că toţi banii lor nu-i mai puteau salva din acest loc. Era exact cum

se povestea despre acel vas imens scufundat de-un aisberg în mijlocul Atlanticului -celebrul Titanic. Aceeaşi situaţie dar la altă scară.

Nici măcar mercenarii Tiposuvi nu le mai inspirau încredere, chiar dacă îngenuncheaseră lumea prin cruzime şi moarte, totuşi aveau şi ei un fel de "călcâi al lui Ahile" - un punct nevralgic pe care oamenii îl descoperiseră şi astfel reuşiseră să le micşoreze numărul simţitor, chiardacă acest lucru acum era inutil şi tardiv.

Capitolul 16

La Vatican, clădirea papalităţii din toate timpurile - acea ţărişoară sfântă de 0,44 km^2, se încetase activitatea ştiinţifică şi se ţineau slujbe repetate în speranţa că Dumnezeu va auzi rugile şi va opri distrugerea omenirii. Papa însuşi cu toate că era foarte bolnavşi bătrân prezida un soborde cardinali, prelaţi şi preoţi care cu pioşenie şi evlavie citeau capitole întregi din Biblie. La moscheea sfântă de la Mekka un imam citea Coranul dar credincioşii lipseau de astă dată. în Israel rabinii îşi făceau şi ei datoria. în toate colţurile lumii se citeau : Biblia, Coranul, Papirusuri, Rulouri sacre, dar minunile întârziau să apară. Potopul plutea în aer, în fiecare particulă de praf, de oxigen totul, absolut totul plângea în tăcere. Natura era stigmatizată de ceea ce făcuse Hommo sapiens sapiens. Revoluţia ştiinţifică nucleară îşi pusese amprenta terifiantă a morţii. în Japonia o sumedenie de vulcani îşi făceau de cap având replică după replică. în România, în munţii Vrancei fuseseră deja peste 15 replici de cutremure de pământ după trei cutremure care zguduiseră din temelii Europa în ultimele cinci săptămâni. Plăcile tectonice se cutremurau, se încreţeau ca urmare a bombardamentelor atomice. Vulcani inactivi de secole în urma mişcărilor seismice deveneau activi.

Râuri, fluvii, mări se revărsau din matcă şi inundau oraşe, sate. Teroarea nevăzută venea de peste tot şi de niciunde. Uragane, taifunuri cu forţe nemaiîntâlnite, vânturi nemaivăzute de forţă Beaufort 40+ spălau şi măcinau urmele nefaste ale omenirii care, îngâmfată, rănise natura. începuse schimbarea radicală: clima se modifica, vântul bătea din toate părţile rănind şi îngheţând orice sufletîn trecerea lui.

Transmisiunile holo H.V. erau emise din ce în ce mai rar din cauza bruiajelor produse de vânt şi vârtejuri. Multe din holoviziunile H.V. din întreaga lume fuseseră bombardate, incendiate -holoreporterii, majoritatea zdrobitoare, fuseseră ucişi pe fronturile de pe-ntregul mapamond - echipamentele H.V. erau

distruse în mare parte, iar incomplete nu erau de nici un folos. Globul pământesc nu mai stătea pe umerii gârboviți de ani ai lui Atlas, ci pe o bombă nucleară - de 15.000 megatone de armament nuclear.

In salonul oval de la MEDIA - TECKH, Consiliul Director de Administrație era cam de o oră în plen, figurile tuturor erau abătute făcând notă discordantă cu salonul de-o frumusețe nemaivăzută. Toate acestea nu mai aveau nicio importanță; discuția se axase pe ieşirea din criză. Schwartz vorbea de un pas hotărâtor nefăcând însă nici o precizare despre ce pas este vorba. Toți îl priveau nedumeriți în afară de inginerul şef care părea preocupat de mâzgălirea unei coli albe pe care o scosese din mapă. Se trasară sarcini, fiecare-şi cunoştea atribuțiile apoi urmăriră un set de holoînregistrări H.V. după ce, în prealabil, Schwartz apăsase pe o tastă iar dintr-o nişă practicată în mijlocul mesei răsăriră imaginile holo H.V. - imagini terifiante din întreaga lume, ce marcară şi mai mult chipurile deja abătute ale celordin consiliu.

Războiul privit din toate unghiurile şi din toate colțurile lumii, primele ciuperci atomice care desfiguraseră fața planetei şi a omenirii, războiul mercenarilor Tiposuvi împotriva cetățenilor paşnici, a familiilor, copiilor, bătrânilor, acele maşini războinice create de om pentru a distruge omul; nivelul radiațiilor măsurat în toate colțurile lumii cu mult mai mari față de maxima admisă; fumul şi praful macroscopic care întuneca lumina solară... toate aceste grozăvii îi făceau pe membrii consiliului să se cutremure de ceea ce reprezenta războiul, de ceea ce reprezenta crima umană, ura umană.

Walter privea toate acestea şi-i treceau prin fața ochilor imagini-imagini, clişee, vorbe, discuții întrerupte, un fragment dintr-o discuție cu Olivia când aceasta îi spunea că fiii lui Belial sunt pe cale să distrugă planeta şi că aceasta zace însângerată pe un butoi de pulbere nucleară. Toți ceilalți priveau cu ochii măriți de groază imaginile holo H.V. şi aveau impresia că au intrat în labirintul lui Minos exact ca Dedal şi lcar şi nu mai au nicio cale de ieşire. Era o senzație stranie. Era trăirea dureroasă a tuturor celor din consiliu.

Capitolul 17

Experimentul Dedal - lcar

Fără voință, Walter plecase de mult dintre colegii săi şi bântuia ca o imagine holografică sau ca o fantomă prin timpuri de mult uitate, prin segmente ale istoriei - trecu în revistă zeci şi sute de teatre ale

războiului: văzu diverse strategii şi diverse arme - săgeți, sulițe, pumnale, apoi arme de foc, iar ultimele pe panoplia războiului armele balistice cu rază medie de acțiune, armele laser, arme fisionabile nucleare cât şi T.N.T.-ul care tocmai transformau Pământul într-o genune, într-un mit şi pentru prima oară de când fusese supus experimentului cu imaginea creativă, putu vedea viitorul exact aşa cum era prevăzut şi cum o bănuiau toți. Ceea ce i se păru cel mai curios era faptul că el şi toți cei de la MEDIA - TECKH plus cei de la reprezentanța din România trăiau şi se aflau între stelele medicee aşa cum le denumise Galileo Galilei, undeva în Univers, pierduți în nişte navete în formă de sfere lipite, un fel de legături atomice la mii de ani lumină de planeta Pământ în căutarea unei planete gazdă pe care s-o populeze.

Când încă străbătea spațiul o zdruncinătură îl readuse la realitate şi-i văzu pe cei din consiliu privindu-l cu atenția sporită. Zâmbind stângaci încercă să îngaime o scuză cât de cât plauzibilă pentru absența lui de la şedință sau pentru fuga lui nevoită din plen.

Schwartz îi făcu semn să stea liniştit şi-l făcu atent arătându-i ecranul holografic unde se derulau imagini din peregrinările lui în trecut. Când imaginile deveniră oarecum profetice cu acele sfere în formă de lanțuri atomice sau structuri ale macromoleculei de ADN, Walter tresări sub impactul amintirilor vizionate. Directorul îşi dădu ochelarii jos, vizibil marcat şi îşi masă rădăcina nasului, după care zise aproape-n şoaptă: "Profeția se va adeveri". Inginerul şef auzise frânturile de cuvinte şi-l privi pe Schwartz pieziş cu nişte ochi plini de înțelesuri încifrate.

Apoi Schwartz ridică vocea ca să se facă auzit: "îmi dau seama că treceți prin o serie de momente neplăcute, că vă simțiți neputincioşi în fața dezastrelor - sunteți într-un fel de labirint - în labirintul lui Minos şi exact ca Dedal şi lcar, încercați să găsiți posibilități de ieşire din impas, numai să ştiți că doar cu aripi lipite cu ceară nu veți reuşi să ajungeți departe - Pământul într-adevăr a devenit un labirint imens din care toți caută şansa şi modul în care ar putea evada". E chiar lupta pentru supraviețuire.

Unul dintre ingineri nemaiputând înghiți toată povestea lui Schwartz îi zise că problema este exact cum o expune, după care adăugă laconic:

– Două vorbe, un ban nu fac - de ce batem atât câmpii şi nu discutăm probleme serioase, probleme de viață şi de moarte, problema şanselor noastre în

acest colos de sticlă şi metal. Dacă mai există aşa ceva.

– Domnilor, se auzi vocea tunătoare a lui Schwartz, şansele noastre sunt mult mai mari decât ale lui Dedal şi lui lcar, deocamdată trebuie să țin sub tăcere un anumit punct, iar ceea ce vă mai pot spune este: să aveți speranță; poate vă amintiți că este acea mică vietate cu aripi frânte, ultima rămasă în Cutia Pandorei. Deocamdată atât.

– Ce înțelegeți dumneavoastră prin speranță ? se auzi vocea unui alt membru răzvrătit din consiliu.

– Păi ce să vă zic, speranța pentru mine şi pentru voi toți înseamnă Walter. Dar deocamdată este suficient cât ştiți şi declar şedința încheiată.

După şedință Schwartz le zise inginerului şef şi lui Walter să-l urmeze. Intrară într-un laborator, trecură printr-un culoar lung; la un moment dat inginerul şef îi puse o mână pe umăr lui Schwartz şi privindu-l în ochi îi zise uitându-se către Walter:

– Domnule director i-ai făcut cunoscut subiectului proiectul despre arcă... ştie ce importanță prezintă pentru noi?

– Nu încă, domnule, dar acum consider că este timpul. Ştii că nu mai e niciun moment de pierdut, el este singurul care vă poate salva pe voi şi pe familiile voastre.

– Dar, totuşi, putem spera că nu veți grăbi lansarea.

– De ce-mi stai în cale şi nu-mi dai o mână de ajutor ? Ai văzut şi tu că arealul teatrelor de război s-a extins la nivel planetar, în curând vor reapărea ciupercile atomice şi nu va mai fi nimic de făcut. Conflagrația planetară pare să fie ultima de pe acest Pământ. Apoi nu vor mai fi decât gaze toxice, fum, praf nociv, probabil câteva sute de megatone ca să nu mai amintesc de radiațiile de care nu vom scăpa şi iarna nucleară căreia nimeni nu-i va supraviețui.

Walter îi urmarea atent şi pentru prima oara nu înțelegea nimic, ca şi cum creierul nu voia să asimileze aceste informații şi să facă conexiunile, sau cei doi din fața lui vorbeau codificat.

– Domnilor, ce este cu misterul acesta? Vorbiți clar dacă este cu putință!

– Walter, scuză-mă, dartrebuie să te informăm în legătură cu o problemă importantă care nu ți-a fost adusă la cunoştință din motive de securitate şi pentru că nu ne aşteptam ca lucrurile să evolueze astfel.

– Schwartz, întotdeauna ai fost limpede, şi-am citit în tine ca-ntr-o carte,

dar acum parcă-mi vorbeşti într-o altă limbă. Te rog, pune cărțile pe masă, cum o spuneau strămoşii noştri.

Schwartz îi privi pe cei doi foarte atent, apoi spuse în gând ca şi Cezar când a trecut lerihon-ul „alea iacta est" , şi-i invită pe cei doi să meargă în continuare pe un coridor.

După ce străbătură o mulțime de coridoare şi camere, pătrunseră în buncăr, mai merseră puțin şi ajunseră la o intrare octogonală din tryton - sticlă, Schwartz le indică un semn din centrul uşii care arăta ca o mână:

– Acesta este un senzor foarte sofisticat care nu recunoaşte decât amprenta mâinii tale, pulsul tău, dar în acelaşi timp, când vei pune mâna în acest locaş va trebui să spui şi o parolă pentru că mai este şi un senzor pentru amprenta vocală.

Walter îi privea în continuare nedumerit pe cei doi, dar la un moment dat se cutremură ca şi cum ar fi făcut un duş rece şi spuse:

– Are cumva legătură cu viziunile mele profetice ?

– Da, Walter, este o secvență din viziunile tale.

– Atunci spune-mi care este parola pentru a putea muta blocul ăsta de tryton - sticla din loc.

– Parola este ... ARCĂ..

– Arcă... arcă... are legătură cu arca lui Noe sau parola se poate modifica oricând?

– Walter, parola rămâne neschimbată - ARCĂ este denumirea proiectului ultrasecret; de fapt este piatra unghiulară de temelie a institutului MEDIA - TECKH. Tot ceea ce vei vedea a fost făcut în mare taină de către câteva echipe de roboți care au fost conduşi, dirijați şi monitorizați de mine şi de inginerul şef. Arhitectul acestui colos am fost eu iartu eşti a treia persoană care intră aici şi cea care va face ca proiectul arcă să devină şansa umanității în fața catastrofei nucleare pe care a produs-o. Referitor la ceea ce ai spus despre arca lui Noe, ideea este aceeaşi, numai că Noe a salvat oamenii, animalele şi păsările de la potopul de ape, iar noi vom salva omenirea şi animalele de urgia omului, de potopul nuclear. Oricum asta n-o mai putem face decât în Univers pe Calea Lactee. Aceasta este, să-i zicem," Arca lui Walter".

– Dar în previziunile mele mai era o navetă de la o reprezentanță MEDIA - TECKH din România - o țărişoară din Europa după câte-mi amintesc.

– Da, Walter, previziunile tale au fost veridice; mai este încă o navetă făcută de arhitectul Spencek - omologul meu din Bucegi.

2

zarurile au fost aruncate - latină

Această navetă va fi condusă de un copil dăruit ca şi tine c-o inteligenţă ieşită din comun, antrenat şi format acolo în Bucegi. Acest copil este aproape de vârsta majoratului şi-l cheamă lonuţ. Voi doi aveţi în mâini destinele omenirii, ale animalelor, păsărilor, arborilor, plantelor şi a tot ce am depozitat în buncărele şi-n silozurile din navetele spaţiale.

Walter îl privea uimit şi nu-i venea să îşi creadă urechilor ceea ce auzea.

– De când aţi prevăzut războiul planetar ? Şi prin ce mijloace ?

– Să-ţi spun mai întâi că în afară de faptul că sunt arhitect şi director al companiei MEDIA - TECKH am şi puteri de medium, lucru pe care nu l-a ştiut decât inginerul şef şi omologul meu din Bucegi -Spencek. Acum cinci ani am aflat acest lucru când eram în stare de hipnoză - atunci, dacă pot spune aşa, mi s-a arătat Tatăl Ceresc şi mi-a spus tot ce urma să fie şi respectiv m-a învăţat ce să fac pentru ca să nu se piardă stirpea omenească, animală etc.

După ce spuse toate acestea Schwartz făcu semn lui Walter să pună mâna pe copia fidelă din uşă şi-i zise să spună şi parola în acelaşi timp.

Acesta făcu întocmai şi uşa octogonală din tryton - sticlă se retrase într-o nişă practicată în pereţii intrării. în faţă le apăru o sală imensă puternic luminată - aici se afla bordul navei cu tot felul de aparatură virtuală de bord, cu aparatură holografică H.V. - cu comenzi diferite, cu comenzi pe bază de analiză vocală, comenzi ale scutului laser, cu tot ceea ce trebuia.

După ce-şi aruncă ochii prin încăpere, întrebă:

– Când va fi lansarea ?

– Lansarea va avea loc exact peste şase ore dacă totul va decurge conform planului iniţial.

– De ce ?... Te temi de ceva, crezi că vorfi probleme ? ...

– Nu, nu la asta mă refer, ci la faptul că va trebui să scoatem două echipe de trytonos R-utilitari să îndepărteze cu tryton - cuttere pământul şi legăturile care sunt făcute.

– Păi, şi cât vor săpa trytonii ?

– Cam un metru şi jumătate în jurul navei, mai rău va fi că aceşti roboţi vor

fi sacrificați - ştii, nu ne putem permite să-i mai aducem înapoi căci odată cu ei vor intra şi gaze toxice, praf nociv, radiații... extrem de otrăvitoare.

– înțeleg; readucându-i la bord am primi însăşi moartea ...

– Este foarte adevărat, de altfel mai avem zece echipe în buncăr, comutați pe "stand by", deci nu-mi fac griji chiar aşa de mari.

Walter, tu va trebui să creezi o poartă în timp, un vortex ca să ne putem ejecta în spațiu. Prin aceeaşi poartă creată de tine, va trebui să treacă şi naveta din Bucegi pentru că altfel ar putea exista pericolul să fim distruşi de armamentul nuclear existent, chiar dacă vom folosi scutul.

– Aha... deci pentru asta am fost format, dartotuşi cum voi crea eu acea poartă în timp - într-un timp atemporal - acel vortex.

– Nu-ți face griji, ai la bordul navetei tot ceea ce-ți va fi necesar. în plus naveta te va ajuta şi ea, căci are încorporat creier propriu şi deține ca şi tine calități şi-un coeficient de inteligență ieşit din comun. Creierul navei i-a aparținut predecesorului tău care după experimentul virtual IMAGINE CREATIVĂ a suferit o multitudine de mutații sinaptice. Poate c-ar fi scăpat cu viață dacă nu ar mai fi apărut complicații cu inima subiectului, care după un atac de cord banal şi-a încetat brusc activitatea.

– Au mai fost şi alți cobai ??!!!...

– Da, a mai fost acesta al cărui creier guvernează şi conduce nava şi mai trebuie să-ți spun că de fapt creierul este împărțit în două jumătăți exact pe scizură. Jumătate se află în nava asta şi cealaltă jumătate în naveta spațială din Bucegi.

– Păi şi cum, creierul ăsta feliat este baza şi inima navetei ?

– Da, căci restul de legături sinaptice sunt făcute prin mii de fire invizibile plus încă un sistem de hrănire cu glucoză, oxigen şi alte substanțe nutritive.

– Interesant mod de abordare!... Să îți laşi viața în mâinile, pardon, în felia de creiera unui mort... Super!...

– Walter... nu este timpul şi nici locul să ne jucăm cu vorbe şi să fim ironici, cred că vezi şi tu că lumea a devenit un iad iar noi suntem efectiv presați de timp.

– Da, ai dreptate şefule, dar mai vreau răspuns la o singură întrebare.

– Te ascult... dar fără ironii.

– Sigur, o să mă abțin. Spuneți-mi şi mie ce s-a întâmplat cu Cader

Nicholson - acel inginer sabotor ?

– Este în stadiu de legumă, are uneori accese de furie epileptoide şi accesele unui animal turbat, alteori are un fel de boală căreia medicul şef parcă îi spunea Alzheimer Virtual. Oricum au fost nevoiți să-l pună în cămaşa de forță şi i se administrează o serie de medicamente cu nume dubioase dar efectul întârzie să apară; mai nou, refuză hrana şi strigă prin celulă că vrea să moară; medicii îi introduc intravenos o serie de medicamente perfuzabile, dar şi acest

lucru este foarte anevoios, pentru că nu le permite şi sunt nevoiți să-l adoarmă mai întâi. Părerea mea de nespecialist este că dacă mai continuă în ritmul ăsta nu o mai duce mult.

– Din cauza experimentului virtual IMAGINE CREATIVĂ un om a murit iar altul a devenit ne-om ?

– Walter ai dreptate, totuşi, ne presează timpul.

– Bine, ... bine, să trimitem echipele de roboți trytonos R-utilitari să-şi facă treaba ...

Capitolul 18

„tn marea carte a naturii, filozofia este scrisă în limbaj matematic ..."

GALILEO GALILEI

în Bucegi - Sfinxul şi Babele priveau impasibile de mii de ani activitatea umană, animală sau a tuturor plantelor. La reprezentanța MEDIA - TECKH directorul Spencek îi făcea aceleaşi dezvăluiri lui lonuț, iar acesta cu toate cunoştințele lui şi cu acel coeficient de inteligență ieşit din comun nu reuşea să înțeleagă ceea ce şeful îi explica. Dar cu toate acestea lonuț avea un as în mânecă de care Spencek nu avea cunoştință: faptul că avea calități mediumnice iar la ultima şedință în stare de hipnoză văzuse viitorul. în acea viziune mai exista o MEDIA - TECKH geamănă cu care vor călători printre stele. Dar aceste lucruri nu le adusese la cunoştința nimănui, deoarece îi plăcea lui să se ghideze după un vechi dicton latin: „Sapiens nihil affirmat quod non probat". înțeleptul nu afirmă nimic ce nu poate fi dovedit!

Totul era pregătit, iar echipele de roboți TRYTON R-utilitari deja lucrau de zor cu tryton - cutterele şi cu perforatoarele săpau în rocă şi tăiau cu o viteză uluitoare. Dacă totul mergea bine, în câteva ore puteau să părăsească planeta în urma lui MEDIA - TECKH 1, doar că există o problemă: Walter nu descoperise modalitatea de a deschide o poartă în timp. lar timpul se scurgea grăbit ca dintr-o

clepsidră spartă, nisipul aluneca poate pentru ultima dată, căci la uşă bătea amenințătoare moartea - cu o mie de fețe. Era lupta cu timpul rămas... ore... minute ...secunde... care în acel moment păreau a se fi transformat în ani, căci timpul se scurgea nefiresc.

Holoviziunea H.V. reuşise să mai transmită nişte ştiri şi imagini neclare dar ceea ce transmitea era cutremurător - era şocant. Părea că în curând lumea va fi un cimitir imens - păduri de cruci peste tot, dacă mai rămâne cineva să îngroape morții.

Norii de praf aproape acopereau lumina astrală, dar cu toate astea tot reuşiseră să vadă luminile care apăreau cu viteze ameţitoare. Probabil Dumnezeu ascultase rugile oamenilor, dar deja era prea târziu. Holoviziunea H.V. filmase c-o acuratețe demnă de tot respectul (chiar dacă erau o serie întreagă de vicisitudini - praf nociv, fum, radiații) toate acele lumini, acea invazie de lumină. Tatăl Ceresc probabil îşi privea lucrarea şi-şi dădea seama că satana îşi făcuse tare de cap în ultima vreme.

Maleficul contra Beneficului şi invers, lupta înverşunată care avea loc de la începutul lumii - prințul întunericului reuşise în sfârşit să-şi desăvârşească lucrarea diabolică. Toate rugile credincioşilor nu reuşiseră să schimbe nimic. Era declinul Terrei. Dumnezeu stătea la capul copilului său - omenirea şi-l plângea aşteptându-i îndurerat moartea. Privea rănit cum se năşteau şi se înmulțeau peste tot, ciupercile nucleare în formă de fum. Vaiete, lacrimi, durere se auzeau de peste tot, din ce în ce mai încet, mai şters, mai nedefinit. Suflul exploziilor omorâse, schilodise milioane şi milioane de oameni. Ciupercile morții acopereau planeta lăsând-o pustie, înjunghiată, disecată - scrumul, radiațiile, fumul erau noile forme de viață ce se năşteau pe pământ, erau produse ale unor minți diabolice.

Capitolul 19

„Media vita in morte sumus". *(în mijlocul vieții suntem înconjurați de moarte)*

Pe cer nu se mai jucau miile de luminițe nedetectabile, doar moartea îşi mai făcea de cap, îşi contabiliza, tria morții, miile, milioanele, miliardele de oameni.

La MEDIA - TECKH, Walter juca ultima carte a vieții sau a morții, îşi plantase pe cap o cască cu mii de fire fosforescente şi se conectase la creierul navei şi la cealaltă jumătate de creier din munții Bucegi. Schwartz şi cu inginerul

şef urmăreau cu înfrigurare mulţimea de monitoare H.V., apăsau pe mai multe butoane

concomitent, priveau imagini holo din întreaga lume - activitatea echipelor de roboţi TRYTONOS utilitari apoi priveau cutterele şi perforatoarele cum brăzdau pământul de jur împrejurul navei; aveau şi imagini holografice H.V. în direct de la reprezentanţa din Bucegi, unde alte echipe de roboţi R-utilitari având cuttere şi perforatoare săpau şi despicau anevoie roca dură.

Mai aveau doar trei ore de lucru, roboţii utilitari săpau în stâncă, iar în tot acest timp creierul conectat trebuia să găsească o soluţie salvatoare; o poartă atemporală... o poartă în timp. Walter şi creierul celordouă navete denumit M.T. 1 făcuseră posibilă naşterea şi formarea unei porţi; trebuiau doar să mai elaboreze planul saltului în timp cu cele două navete în care se afla speranţa vieţii; a omenirii, a animalelor şi a plantelor. Schwartz discuta de ceva timp cu omologul lui din Bucegi, Spencek. Cu toate că trăsăturile de pe feţele lor erau îmbătrânite de ani, totuşi radiau de bucurie. Şansele ca viaţa să continue, erau din ce în ce mai mari, Walter şi creierul M.T.1 luptau pentru aceasta. Discuţia între cei doi nu mai dură mult căci fu întreruptă deoarece căpitanul Kemal îşi anunţase venirea şi aştepta vis - â - vis în salon.

– Intră căpitane !...

– Domnule director dacă îmi permiteţi aş vrea să vă fac cunoscut motivul venirii mele.

– la loc, căpitane, şi spune-mi despre ce anume este vorba.

– Nu ştiu cum să încep, căci am o veste tare proastă. Cader Nicholson în ultimele zile, cu toate strădaniile medicilor de a-l menţine în viaţă, a refuzat să se hrănească... efectiv nu mai avea nici o dorinţă să trăiască. Cu toate că a fost băgat în cămaşă de forţă şi în celula lui nu era nimic periculos, iar medicii l-au monitorizat îndeaproape şi i-au făcut o serie de teste, tratamente şi perfuzii astăzi am avut neplăcuta surpriză la ora 9^{00}, să fiu anunţat că s-a stins din viaţă.

– Mda... să îi fie ţărâna uşoară!... Medicii de ce n-au venit şi ei, vreau să ştiu ce-au făcut cu creierul subiectului.

– După câte am înţeles, urmăresc îndeaproape şi monitorizează activitatea celor două creiere - al lui Walter şi al navelor. în ceea ce priveşte creierul lui Cader Nicholson nu mă pricep să vă spun mare lucru, dar totuşi am înţeles că a fost salvat, iar acum îl monitorizează, şi-l hrănesc parcă - dacă am înţeles eu

bine.

– Foarte bine Kemal, încă o dată pot să-ți spun că ne ești de un real folos și pentru aceasta îți mulțumesc nespus de mult.

– Sunteți prea bun, domnule director.îmi fac doar datoria.

– Am să te rog să-l trimiți la mine de urgență pe medicul șef. Kemal salută militărește și se retrase. în următoarele zece

minute apăru și medicul șef urmat de psiholog. Schwartz îi primi pe cei doi; psihologul îi spusese mai pe larg ce se întâmplase cu subiectul Cader Nicholson, și-i dădu date privind testele făcute creierului subiectului căruia îi extirpase zona lezată și acum era la fel de valoros ca și creierul navei. Apoi propuse să-l conecteze cu celelalte două creiere pentru a avea un rezultat mai rapid.

– Deocamdată testați-l și imi veți aduce la cunoștință de urgență concluziile voastre. Nu ne putem permite să-l folosim conectat la celelalte două, de altfel Walter și creierul navei au făcut treabă bună. Am să vă rog să vă întoarceți acum la problemele voastre căci mai am o mulțime de detalii de pus la punct cu Spencek - omologul meu din Bucegi. După plecarea celor doi reapăru imaginea holo H.V. a lui Spencek; acesta era destul de derutat de ceea ce se întâmplase la MEDIA - TECKH în ultima jumătate de oră, când o echipă de roboți TIPOSUVI a sovieticilor asaltase clădirea după care distrusese echipele de soldați TRYTONOS R-utilitari. Schwartz putu vedea holoînregistrări din momentul asaltului, apoi îi văzu pe roboții pazei 20 GT SCALTY și 20 WY YSONA cum distruseseră rând pe rând roboții TIPOSUVI până când se instalase liniștea.

– Spencek, trebuie să scoți rapid două echipe de TRYTONOS R- utilitari de la conservat pentru că timpul ne presează.

– Schwartz, deja i-am trimis în misiune, plus încă o echipă care verifică și remediază eventualele pierderi ale navei.

– îți poți permite să sacrifici atâți TRYTONOS R?

– Știi bine că nu am încotro... Pentru mine contează prioritățile. Olivia intrase în camera de comandă și-l privea țintă pe Walter

care mai mult arăta a robot decât a om fiind conectat la mii și mii de fire fosforescente cu acea cască în cap. Schwartz se apropie de ea privind-o părintește - căci chiar o iubea ca un tată și o respecta nespus de mult, mai ales de când îl salvase pe Walter - după câteva clipe de tăcere apăsătoare îi spuse cu un respect nedisimulat:

– L-ai salvat de la moarte pe salvatorul omenirii, căci noi pentru aceasta l-am creat.

– îl iubesc nespus de mult Schwartz şi, sinceră să fiu, nu-mi place să-l văd conectat ca o maşină la toate acele fire şi monitoare, am senzația stranie că este un robot şi simt cum îl pierd, cum se îndepărtează de mine.

– Olivia ... W.N. are o misiune foarte grea de îndeplinit - pentru aceasta a fost construit institutul MEDIA-TECKH. Pentru momentul acesta... restul ceea ce ştii tu, ceea ce ştiu toți a fost doar o mască. Misiunea care mi-a dat-o Dumnezeu a fost să formez nava şi omul. Ştiam din start că doar unul singur va supraviețui experimentului IMAGINE CREATIVĂ dar toate ar fi fost în zadar dacă nu ai fi avut tu grijă de el, acest mic amănunt nu l-am luat în seamă şi nici TATĂL nu mi l-a făcut cunoscut.

– „Nebănuite sunt cărările Domnului", zise Olivia cu lacrimi în ochi şi cu o expresie a chipului de adâncă pioşenie. Cu toate cele pe care mi le-ai spus despre Nietzsche şi despre proiectul "ARCĂ", vreau să cred că nu-mi vei transforma iubitul într-un robot; ştii, nu-i doresc copilului nostru un tată - robot, iar copilul nu vreau să mi-l iei şi să-l testezi pentru vreun proiect ultrasecret...

– Olivia, te rog, nu mai fi necăjită, nu am avut niciodată vreun gând rău. Walter nu este şi nu va deveni robot. Eşti însărcinată, nu-i aşa?!... Asta trebuie să fie... De aceea eşti atât de deprimată, în primul rând vă felicit pentru că, probabil, copilul vostru va fi primul care se va naşte pe „Arca lui Walter", doi - după cum vezi punctez de parca aş fi în şedință - deformație profesională, să-i zicem, dar să nu mai lungesc vorba, copilul tău aici pe navă va fi un prinț pe care nu-mi voi permite să-l supun nici unui test fără acordul tău şi al lui Walter. Sper că ți-am mai alungat din temeri şi că am reuşit să fiu destul de deschis cu tine.

– Desigur, Schwartz, ai reuşit oarecum să mă linişteşti !

– Şi tatăl, ştie... i-ai făcut cunoscută această plăcută surpriză ?

– Nu, nu încă, nu am reuşit să-i spun - iar acum între firele alea şi casca aceea pe cap nici măcar nu-l recunosc, darmite să-l mai bat pe umăr şi să-i spun - bărbate sunt însărcinată; aştept copilul tău... Copil care, tare-mi doresc să fie băiat, şi să fie cât se poate de **normal.** Nu vreau să-l văd chinuindu-se ca tatăl său în ghearele istoriei, în trecutul acesteia, sau să fie privit ca un exponat de muzeu pe care toți ceilalți să citească Homo universalis - Homo superinteligentus... .

– Olivia devii sarcastică - nu e dracul chiar aşa de negru. Singurul lucru la care trebuie să ne gândim acum este să reuşească W.N. să deschidă acel vortex al timpului prin care cele două navete MEDIA-TECKH să treacă, altfel nu vom mai putea discuta despre viitorul copilului vostru, de fapt, nu va mai exista nici un viitor, nici o şansă de supravieţuire a omenirii. Navetele nu vor putea să mai fie ca nişte bariere pentru noxe şi radiaţii, iardacă acestea vor pătrunde

în cele două navete nici nu vreau să ştiu ce se va întâmpla... oricum, este cert, dacă se vorîntâmpla aceste grozăvii...

– Termină odată cu toate acestea şi fii mai optimist Schwartz -am toată încrederea că totul va fi bine şi că voi putea să-mi văd copilul crescând.

Pe două din monitoare urmăriră ultimele înregistrări holo- H.V. din întreaga lume: natura răvăşită şi rănită dăduse drumul la toate urgiile - în Hawaii - MAUNA LOA din craterul de 120 km cu diametrul de 103 km scuipa flăcări, fum, lavă. Erupţia vulcanică emana şi împroşca milioane de tone de rocă în aer, afectând astfel condiţiile atmosferice. Aceeaşi evoluţie vulcanică şi seismică avea loc şi în Nepal, în partea estică a lanţului Himalaya - muntele Everest de 8848 m se zguduia şi fierbea scuipând munţi de lavă. Avalanşe cu o viteză de peste 300 km/h ştergeau urmele vieţii. Arbori cădeau seceraţi. Lanţurile muntoase din adâncul mărilor, Cordilierii din Pacificul de Est şi din Oceanul Indian (cu o întindere de peste 30.000 km şi înălţime medie de 2400 m) MAUNA KEA - Hawaii (10.023 m), munţii de 'lângă TONGA TRENCH - OCEANUL PACIFIC (8690 m), munţii subacvatici cu întindere între SAMOA şi NOUA ZEELANDĂ toţi fierbeau şi se mişcau scuipând milioane de tone de lavă şi rocă. Totul arăta de parcă se ştergea matricea vieţii pe Pământ.

Uragane atingând viteza de peste 120 km/h, tornade de peste 370 km/h, cicloni, gheizere scuipând şi împroşcând aburi şi apă clocotită - toate aceste grozăvii ştergeau urmele omenirii şi alte vieţi pe Pământ şi tot acest teatru era când şi când luminat de fulgere. Schwartz şi Olivia urmăreau aceste imagini de nedescris pe monitoare şi erau uluiţi de războiul pe care-l pornise natura împotriva oamenilor, împotriva copilului care muşcase mâna ce-l hrănise -mâna mamei natură. Era o replică de neimaginat.

Câţiva coloşi care nu încercaseră să evadeze din labirint, se ascunseseră de tot şi de toate în buncăre antiatomice săpate în inima planetei şi, de acolo, urmăreau ce se întâmplă în exterior pe monitoare iar câţiva dintre ei scrutau

cerul pentru a fi singuri că nimeni nu va scăpa din labirint şi aşteptau cu înfrigurare, cu mâinile pe taste, să se ridice vreo navă sau vreun aeroglisor, pentru a-l distruge cu arme balistice, cu arme laser, tunuri sonice, cu armamentul nuclearde care nu duceau deloc lipsă.

Schwartz cu toate că era un om dur, de granit, după ce urmări această ultimă luptă, după ce vizionă şi ultimile imagini în care roboții, oamenii cât şi aparatura holografică fuseseră acoperiți de tone de zăpadă, lavă, apă fierbinte din gheizere, se uită trist şi parcă

pierdut prin încăperea puternic luminată. Apoi privi la Olivia care era ca o stană de piatră şi lăcrimă ca un copil - lacrimi de durere - erau printre ultimii supraviețuitori ai Terrei - natura fusese rănită atât de puternic încât dintr-o dată devenise arma cea mai de temut. Schwartz îşi şterse lacrimile iar Olivia îl îmbrățişă ca pe un tată şi-i spuse aproape-n şoaptă:

– Schwartz, mulți oameni cunosc valoarea timpului, dar îl lasă să curgă tumultuos pe lângă ei - dar dacă ar proceda invers şi l-ar aduna pe tot cel risipit la un loc, ar putea să facă ceva frumos, nemaivăzut. Oamenii au lăsat timpul să se risipească şi au creat monstrul autodistrugerii - aşa-zisa ciumă albă - moartea cu o mie de fețe. După cum mi-ai spus, noi va trebui să facem ceva glorios; Domnul ne-a lăsat şi ne-a arătat această portiță de evadare.

– Draga mea fiică, îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii şi m-ai îmbărbătat, pentru aceasta îți voi spune motto-ul vieții mele: "Iată-mă în fața unui deşert inconfundabil - întâmplarea; cărare nebănuită, nebătătorită a proriei, a stelelor. Cântecul nefiresc, sideral, pătrunde în sufletul meu, în toate tainițele, luminându-le feeric şi sper să nu mă mai regăsesc din această explozie minunată; doresc să mă lăfăi în artificiul amintirilor minunate readuse la lumină ... întâmplător".

Câteva clipe Olivia rămase înmărmurită, înlănțuită, vrăjită, după care explodă frenetic în aplauze uitând pentru o clipă prin ce momente grele treceau.

– Este sublim motto-ul tău, este ca un poem epic; are o filozofie aparte şi puterea unui tunet; efectiv mi-a asurzit urechile, mi-a umplut toate tainițele inimii, m-a făcut să uit tristețea şi durerea ce ne înconjoară.

Cu o voce desfigurată şi cu aureola de firişoare fosforescente se auzi şi-l văzură pe Walter, care fericit peste măsură şi cu o voce aproape neomenească anunță : „vortexul a fost deschis - şansele vieții acum sunt foarte mari -

momentul plecării din labirintul Terra va fi peste câteva minute.

Pe hublouri şi pe ecranele monitoarelor H.V. apăruse o imagine destul de bizară: un tunel luminos care bâzâia şi-şi schimba întruna culorile, părea inconsistent şi se unduia ca o apă. Era vortexul - calea pe care va pleca Arca lui Walter, cum o denumise Schwartz - acea şansă unică a umanității în fața catastrofei produse de om - anunțată de către Tatăl Ceresc.

Walter apăsă mai multe taste şi porni motoarele auxiliare ale navetei; acelaşi lucru se întâmpla concomitent în Bucegi - Ionuț apăsă aceleaşi taste şi motoarele auxiliare porniră, iar navele se

ridicară în văzduh cu un uruit şters. Prima trecu MEDIA - TECKH 1, apoi peste câteva minute, prin acelaşi Vortex trecu şi sora geamănă MEDIA - TECKH 2. Toată lumea privea crispată pe monitoare şi torturați parcă urmăreau drumul prin tunel, iar la un moment dat vortexul îi scuipă ca pe nişte măsele cariate într-o zonă deşertică -SAHARA.

Schwartz cu o expresie de strălucire pe chip asculta, vedea şi nu-i venea să creadă, după care se scutură ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis şi se aproprie de Walter, îi puse mâna pe umăr iar acesta se răsuci în scaun şi privindu-l atent îi spuse:

– Am reuşit, Schwartz ... am reuşit!...

– Da, în ce an suntem şi în ce loc ?

– Din anul 2081 pe data de 1 martie ne-am întors în anul 2000 , 20 februarie. Exact ca şi la noi lumea este împărțită în facțiuni -asuprirea omului de către om este practic o idee democratică, războaiele şi ura împânzesc efectiv planeta ca o pânză de păianjen: SIDA este un pericol iminent, bolile coronariene, cancerul, T.B.C.-ul, antraxul, aceste ciume nevăzute macină omenirea ca un vierme.

– Ce avarii avem? ... şi cam în cât timp le vom putea remedia ? Walter îşi dădu casca jos, apoi accesă nişte taste şi apărură

pe monitoarele holografice cele două navete la scara de 1: 25.000, astfel putură vedea că trecerea prin vortex lăsase destule amprente pe cele două nave cât şi în camera de comandă. Oricum erau avarii minore ce puteau fi remediate cam în două - trei zile dacă nu apăreau alte modificări ale planului stelar.

– Am să încerc să mă cuplez de sateliții care i-au plantat oamenii pe orbită şi vom putea urmări toată activitatea.

în câteva clipe după accesarea legăturii cu sateliții, toate programele TV emise prin satelit inundară monitoarele şi ecranele cu particule laser; Vizionară programe cu filme, imagini documentare din zona Kosovo, războiul din perioada aprilie - mai 1999, programe cu spoturi publicitare, sport cât şi imagini de coşmar ale lumii a lll-a din Africa. Schwartz cu tot echipajul urmăreau cu viu interes lumea în care trăiseră strămoşii lor, lume care era străfulgerată de ură, egoism, crime, orgii, politică.

Programe după programe se derulau cu viteze amețitoare -numărul canalelor de televiziune fiind practic infinit. Pe unul dintre programe urmăriră o emisiune denumită „Panoplia zeului Marte", -exemple elocvente ale istoriei militare universale când, nu rareori, soarta unei înfruntări militare decisive a fost hotărâtă de o armă nou introdusă pe teatrul luptei care a creat panică în rândul adversarilor.

Astfel în decursul timpului fuseseră folosite ca arme: proiecțiile holografice realizate cu ajutorul laserului, exemplu elocvent în Golf, unde se folosise cu succes această tehnică de către trupele americane - imagini cu scene din Coran, avându-i ca protagonişti pe Allah şi Mahomed, ce au fost proiectate pe cer paralizând efectiv activitatea militară a credincioşilor musulmani. Walter comentă ironic despre tehnologia neletală care era mortală. S-a mai folosit aşa zisul "tun sonic" care avea capacitatea de a intra în rezonanță cu frecvența cordului combatanților, iar când frecvența generatorului sonic se micşora lent către zero, antrena moartea tuturor persoanelor din raza de acțiune a armei prin stop cardiac. O altă armă sonică existentă în arsenale era „tunul bas", care avea puterea să distrugă orice tehnică de luptă oricât de sofisticată ar fi fost, devenind astfel o simplă grămadă de fier, iar pentru oameni efectele erau letale producând spargerea vaselor de sânge, ruperea organelor interne cât şi fărâmarea oaselor. O armă sovietică secretă era arma pe bază de microunde care putea anihila instantaneu mase imense de oameni distrugându-le vederea şi auzul definitiv. în laboratoare moartea a mai inventat otrăvuri de natură proteică cu efect letal, fulgerător, mult mai sofisticate decât ale familiilor Borgia sau de Medicis, care produceau congestii cerebrale sau infarcturi miocardice cât şi bombe chimice, biologice care în aproximativ 20 de minute ajungeau la saturație. Războiul psihotronic cu "tehnologii neletale de scoatere din luptă"[3], îi uimea şi îi fascina pe toți cei care urmăreau acestea pe monitoare. Schwartz privea îngrijorat acele

imagini şi acei oameni, care, ca şi ei, se învârteau în cercul destul de strâns al binelui şi al răului.

Dansul vieții şi al morții avea o muzică nefirească şi o memorie a timpului, timp pe care Walter îl cunoştea atât de bine - timp risipit în ură şi războaie sfinte care nu aveau absolut nimic sfânt.

lonuț îl ascultă atent pe Walter, după care oarecum gânditor îi spuse:

– Cred că ar fi mult mai bine şi pe placul Tatălui dacă am încerca să îndreptăm lucrurile pe pământul în care bunicii noştri în fiecare zi îşi sapă groapa - boală care de altfel s-a transmis până la noi. Te respect nespus de mult şi mă fascinează modul cum percepi lucrurile şi cum le dai substanță - vortexul, acea poartă a timpului.

Walter îl asculta cu atenție şi desenă pe un ecran holo HV inconsistent cu fascicule laser o mandală destul de ciudată, iar lonuț

3

N.D.T. - not lethal disabling tehnologies - engleza

se uită atent dar desenul i se părea atât de bizar şi cunoscut în acelaşi timp şi nu înțelegea de ce nu-şi mai amintea unde şi când mai văzuse acel desen.

– Walter, ce reprezintă desenul acesta ?

– Desenul este reprezentarea Zen - budistă a binelui şi a răului care coexistă în noi. în plan astral este yin - yang. Este însăşi echilibrul.

Olivia se apropiase pe nesimțite de cei doi şi îl înlănțui cu brațele pe Walter, iar acesta cu toate că era mort de oboseală găsi resurse să-i zâmbească după care o sărută cu foc şi o prezentă lui lonuț - tânărul comandant al navetei MEDIA - TECKH 2.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule ! Cât de tânăr sunteți!...

– Doamnă, mă măguliți, sunt tânăr pentru că aşa simt. Am să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vă părăsesc, deoarece am o sumedenie de lucruri de rezolvat.

Walter şi Olivia rămaşi singuri se priveau plini de dragoste -astfel îşi spuneau totul din priviri, nu mai aveau nevoie de cuvinte, efectiv se sondau unul pe celălalt; dar, la un moment dat Olivia rupse vraja şi spuse:

– Ne-am întors în trecut iar clipa imediat următoare, ziua următoare nu le pot privi ca pe un viitor, totul aici se numeşte trecut -am strania senzație de deja-vu, văd că timpul se scurge, dar totuşi refuz să cred ceea ce văd ...

– Olivia nu este nevoie să te frămânți atât, oricum nu mai stăm prea mult pe aici. Consideră că aici am făcut o haltă după care vom pleca spre o altă planetă.

– Da, da înțeleg ... iubitule vreau să-ți dau o veste pe care am tot amânat-o.

– Spune, te ascult!

– Dragul meu, sunt însărcinată.

Capitolul 20

„Moartea a început să plouă" MAHABHARATA - GHILGAMEŞ

Schwartz era în inspecție în buncăre, împreună cu inginerul şef. Toate mergeau cât se poate de bine. Roboții trytonos R-utilitari îşi făceau treaba în linişte. La terminarea inspecției Schwartz, destul

de obosit după atâtea ore de nesomn, se scuză şi se retrase în camera lui. Ajuns în pat, apăsă mai multe taste şi imediat camera lui se lumină albăstrui-lăptos de la monitoarele HV şi de la imaginile holografice inconsistente. Una dintre imagini prezenta oraşul New -York cu World Trade Center - a doua clădire ca înălțime din lume[4] care apăru în prim plan, urmară apoi o serie de edificii din întreaga lume; bătrânul privea obosit şi gândea că toate acestea se vorşterge într-o zi, vor dispărea măturate de ura fără margini a omenirii, exact ca o construcție din cărți de joc, vor cădea la prima pală de vânt mai puternic - vântul urii, vântul nemărginit al îngerului căzut. Lacrimile începură să-i şiroiască din ochii îmbătrâniți de ani, înnodându-i-se în barbă şi un urlet animalic îi scăpă printre dinții încleştați dureros, un urlet de ciudă amestecată cu tristețea singurătății. Privind pe hublou nisipul Saharei spulberat de vânt de colo-colo, îşi şterse lacrimile de la ochi şi-l cită pe bătrânul Enoh[5] care a trăit înainte de era creştină -un avertisment al vocilor cerului despre un eveniment care se va produce într-un viitor îndepărtat: "Căci lumea întreagă va pieri şi-un potop se pregăteşte să vină peste tot pământul, şi tot ce va fi pe suprafața lui va pieri. Anunță-I, ca să poată scăpa, iar urmaşii lui să rămână pentru toate popoarele lumii".

Acestea îi reamintiră imaginile de coşmar din care scăpaseră ca prin urechile acului când cerul se ştersese iar pământul era învăluit în ceață şi fum. Totul îi apărea în minte ca o peliculă fatidică. Ploaia de foc ştergea urmele omenirii, lumea se clătina în fum, radiații, jăratic, animalele galopau nebuneşte, oamenii urlau atinşi de flăcări, apa mărilor şi oceanelor devenea clocotită şi ardea. Pădurile ardeau ca nişte imense cutii de chibrituri. Căldura teribilă a

15.000 megatone de armament nuclear, tunurile sonice şi alte arme sofisticate de distrugere în masă mutilaseră cadavrele animalelor şi oamenilor făcându-le să-şi piardă orice urmă de aspect animal sau uman, chircindu-le şi transformându-le în mormane de cenuşă. Spectacolul era de-a dreptul înfiorător apoi s-a lăsat o linişte mormântală şi din ceruri a început să plouă. Era o ploaie acidă ...

Imaginile acestea de coşmar îi umplură iarăşi ochii de lacrimi şi sufletul de durere bătrânului Schwartz - simțea că sufletul i s-a calcinat împreună cu planeta Pământ, că toate visele şi amintirile lui arseseră odată cu Pământul. Cu toate acestea îşi dădu seama că încă nu-i venea să creadă tot ceea ce se întâmplase şi spera că totul

[4] 411 m 1968 -1973 arhitecții Minorul Yamasaki şi Emery Roth

[5] tatăl lui Matusalem şi străbunicul lui Noe

nu era decât o născocire a minții lui, un coşmar din care se lupta să scape.

Un sunet strident emis de un holovizor HV îl scoase din mrejele amintirilor sumbre şi-l văzu pe inginerul şef, apărând pe ecran. Acesta îi spuse că au probleme şi să se prezinte de urgență în sala tactică. Schwartz îşi şterse lacrimile care i se înnodaseră în barba neîngrijită, crescută destul de dezordonat în ultimele zile, şi plecă în grabă spre punctul de întâlnire.

Walter îngândurat desfăşurase pe ecranele holo HV schițele navelor la scară redusă, iar lonuț şi ceilalți îl priveau încruntați cum butona tastele, Nekinădi Cirenov, unul dintre ingineri, anunțase la un moment dat că din partea sudică se apropie trupe de soldați înarmați până-n dinți şi că vreo câteva avioane militare survolaseră zona în care erau ei situați. Acesta era motivul pentru care toți cei din consiliul administrativ erau îngrijorați dar, cu toate acestea, nu dăduseră încă alarma generală. Ar fi creat panică.

Totuşi Walter şi lonuț scoseseră de la conservat câte două trupe de roboți soldați 20' WY YSONA şi 20 GT SCALTY şi-i postaseră în jurul navetelor pentru siguranță. Cu toate că nu se dăduse alarma, în amândouă navetele era mare agitație, iar trupele de TRYTONOS R-utilitari îşi opriseră activitatea şi fuseseră readuse la bordul navelor şi trecute pe modul stand-by. Schwartz intră abia răsuflând în sala tactică cu un acces de tuse tabagică, aruncă o privire morocănoasă la toți cei adunați în sală, luă un şervețel şi-şi şterse transpirația de pe frunte, apoi se apropie de Walter:

– Ce probleme avem, Walter ?

– Aviația arabă şi câteva batalioane de soldați înarmați până-n dinți care se-ndreaptă cu repeziciune din sud către noi.

– Ați activat plasa scut ? ...

– Nu, nu, am postat doar două trupe de 20WY YSONA şi 20 GT SCALTY pe tot perimetrul.

– Activați imediat scutul plasă şi proiectați imagini holo H.V. cu dune de nisip în locul în care suntem noi dispuşi, apoi creați câteva imagini holo H.V. cu navetele la câțiva km mai la nord şi câteva imagini în vest; nu vreau vărsare de sânge, aşa că năuciți-i cu imagini holografice.

După câteva manevre fasciculele laser născură imagini holo cu dune în locul unde erau ei situați şi-n alte două locuri imagini holo H.V. inconsistente cu navetele. Ca o măsură de prevedere, activară scutul plasă. Toate aceste manevre strategice avură efectul scontat, căci dezorientați, dartotuşi siguri pe ei, soldații îşi schimbară direcția

şi se îndreptară spre imaginile holografice. Aveau să descopere o „fată Morgană", după care se vorîntoarce cu coada între picioare de unde au venit. Walter, Schwartz, Spencek răsuflară uşurați că scăpaseră de un conflict cu bunicii lor. După care Schwartz zise:

– Chiar dacă vor pleca, chestia asta le-a ațâțat curiozitatea, aşa că se vor întoarce curând cu aparatură silențioasă de detectare; cu toate că-n primul moment îi vor învinovăți pe americani şi pe ruşi de toată comedia asta.

– Da, cred că astăzi vor zbârnâi telefoanele la Casa Albă la Washington, iar Bill Clinton va fi asaltat cu întrebări despre experimentul holo din Sahara. Generalii acestuia vortrebui să dea o mulțime de explicații, apoi telefoanele vorsuna la Kremlin - Moscova - țarul Boris Elțân, va fi şi el asaltat cu întrebări venite din toată lumea de trepăduşii arabi, chinezi, japonezi şi americani despre experimentul holografic din Sahara. Dar nici aceştia nu vor şti ce să spună neavând cunoştințe despre fenomen. Va fi un adevărat haos.

Walter pusese degetul pe rană cu supozițiile lui şi toți îi dădeau dreptate în sinea lor. Deci se puteau aştepta că în curând trupele se vor întoarce ca să asaneze zona, s-o perie, efectiv, cu dispozitive sofisticate capabile să detecteze cea mai mică urmă de material de proveniență radioactivă sau să măsoare emisiile de radiații din zonă cu mult mai mari peste cele admise, şi să descopere că nu s-au înşelat: că n-a fost o "fata Morgana" ci mai mult decât atât. Poate însuşi

Dumnezeu ....

Locul unde erau cele două astronave era situat cam la 50 km nord de localitatea Al Aziziyah şi 100 km sud de Tripoli (Libia). Vântul fierbinte „ghibli" sufla cu putere din mijlocul Saharei, spulberând nisipul dintr-o parte într-alta, năruind vechile dune de nisip şi născând altele. Temperatura crescuse considerabil iar canicula produsă de suflul vântului, se îndrepta spre țărmurile Mediteranei. Mercurul termometrelor indica temperatura de aproximativ 50° C. în ultimele ore, canicula era pavăza celor veniți din viitor. Bunicuții trebuiau să aştepte să se oprească acel vânt canicular.

Schwartz, după ce urmări holoînregistrările cu strămoşii lor care priveau buimaci imaginile holografice, se răsuci în scaun şi zise:

– Vom trimite fascicule laser pe o suprafață de câteva zeci de km^2. Da, da, ar fi o soluție... vom planta imense ecrane holografice ca să le servim o lecție de istorie a zeului Marte şi a omenirii, poate astfel vom reuşi să le schimbăm mentalitatea şi viitorul. După care

adăugă gânditor: - poate astfel îşi vor mai acorda o şansă şi vor ocoli labirintul apocaliptic.

– Sigur că da, voi căuta fişierele cu holoînregistrările H.V. cele mai concludente.

– Da, da, extragem datele cele mai concludente cu cele două războaie mondiale: lagărele de exterminare în masă unde s-au făcut experimente pe oameni. Crematoriile unde au ars milioane de oameni nevinovați. Camerele de gazare unde oamenii au fost confundați intenționat cu şobolanii. Lagărele de muncă din Siberia ale tătucului Stalin, războiul din Golf sau cele din Vietman, Iugoslavia şi Cecenia, unde crimele asupra populației civile au fost de neimaginat şi apoi imagini din labirintul apocaliptic din anul 2081. Poate astfel le vom nărui gândul autodistrugerii.

După ce ascultă tot ce vorbiseră Schwartz cu Walter, psihologul atrase printr-un gest toată atenția asupra sa:

– Toate acestea le vor produce tulburări emoționale şi un sentiment puternic de panică. Teama că viitorul este compromis îi va inhiba puternic, îi va face să aibă o senzație stranie de vid intelectual. Imaginile holo H.V. le vor produce subiecților stupoare în primul moment şi paralizarea oricărei conexiuni neuronale, emoția momentului eclipsându-le temporar inteligența.

– Da, da, aşa va fi - zise medicul şef. Criza de intimidare produsă de terifiantele imagini va culmina printr-o stare de epuizare totală datorată tensiunii nervoase şi o contracţie musculară generalizată. Totul le va bloca mişcările şi le va paraliza gândirea, va fi exact ca o agonie prelungită. După care îşi vor reveni gradual şi este foarte posibil ca-n momentul revenirii să fie animaţi de-un flux de energie pozitivă. Cred că astfel le vom smulge floarea răului din inimi, vom extirpa maleficul din rădăcină.

Se apucară să trieze holo înregistrările despre care vorbiseră şi-n câteva ore plase imense de fascicole laser împânziră o zonă de câteva zeci de km^2 a Saharei, care privea mută spectacolul holografic cu imagini inconsistente - imagini care vor furniza celor care vor viziona spectacolul adevărul terifiant al zeului războinic şi certăreţ, Marte.

Coşmarul apocaliptic răsărea de peste tot. Dunele de nisip încă mai erau măturate de vântul „ghibli", care-şi pierduse puţin din intensitate. După câteva ore vântul se opri dintr-o dată ca şi cum n-ar fi fost nicicând. Doar căldura rămase măturând zona, dar şi ea scăzuse cu câteva grade Celsius.

Totul era pregătit şi mut în aşteptarea bunicuţilor care stătuseră în expectativă să se liniştească furtuna.

în Sahara presiunea atmosferică era foarte ridicată, vântul scăzuse în intensitate şi crease în jurul navelor MEDIA - TECKH 1 şi 2, dune de nisip în formă de potcoave - barcane.

Coamele barcanelor, efectiv îmbrăţişaseră navele şi creaseră un adăpost şi-un parapet natural împotriva nepoftiţilor. Cei din interior urmăreau spectacolul din afara navelor, unde camerele holo -H.V., înregistrau totul - dunele îşi schimbaseră formele. în erg, în depărtare, prin interacţiunea dintre un vânt dominant şi unul transversal se creaseră dune longitudinale înguste şi ascuţite. Sieful de nisip se întindea ca nişte valuri pe zeci de km , cei din navete erau încântaţi de privelişte.

La ordinul lui Schwartz fuseseră trimişi câţiva roboţi spioni minusculi cu nume de cod K.V. Yosaara, dotaţi cu mini camere holo -H.V. să urmărească activitatea, pe sute de km^2. De la aceştia veneau în permanenţă holo înregistrări. Unul dintre ei transmitea imagini dintr-o ravenă din Tunisia unde torente ocazionale de apă săpaseră şi spălaseră rocile uedurilor deşertice născând astfel văi largi şi canale.

Prin intermediul unui spion infiltrat de câțiva ani la Casa Albă, un tânăr reporter aflase de ciudata întâmplare din deşertul Sahara şi făcuse câteva dezvăluiri senzaționale pe posturile de televiziune cât şi-n presă, bineînțeles, sub anonimat. Practic povestise cu lux de amănunte fenomenul „Fetei Morgana" - acele imagini cu navete spațiale destul de ciudate în forma unor spirale ADN.

Psihologul privea pe monitoare ştirile şi dezvăluirile transmise de un reporter care se învăluise cu haina anonimatului şi se amuza teribil de ceea ce vedea şi auzea - ipoteze, supoziții, ficțiune, dar toate acestea rămâneau cu pecetea enigmelor neelucidate. O mare imensă de informații sub auspiciile bizarului.

Totul devenea clar: bunicuții erau atât de curioşi şi surprinşi de ce se întâmpla în zona Sahara. Acum că se liniştise vântul „ghibli" se vor întoarce armate întregi; acest subiect fusese mediatizat şi sigur vor apărea armate de reporteri, fotoreporteri, paparazzi pregătiți sufleteşte pentru orice. Se ştie de altfel că aceştia ar fi făcut orice pentru un material bun sau pentru o fotografie de senzație care i-arfi scos din anonimat şi i-ar fi propulsat în vârf.

Mediatizarea acestui subiect care normal fusese ținut strict secret, va popula efectiv Sahara în următoarele ore, curiozitatea fiind una dintre caracteristicile omului.

Schwartz şi toți cei din consiliu priveau emisiunile TV din toată lumea şi peste tot în actualitate era experimentul sau fenomenul ce avusese loc în Sahara. Subiectul era într-adevăr fierbinte. Era o ocazie unică şi bizară în acelaşi timp care era intens mediatizată.

– Totul este pregătit, ... în câteva ore vor fi aici armate de soldați şi civili care vor avea ce să vadă, spectacolul îi va încânta şi-i va speria în acelaşi timp.

Un robot K.V. Yosaara, transmisese un pachet de imagini holografice, Schwartz apăsă câteva taste şi-n următorul moment apărură imagini pe mai multe ecrane inconsistente. Transmisia era neclară pe două din ecrane, fiind probabil bruiată de paraziți. Exact cum preconizaseră: armate de oameni, soldați şi civili cu tehnică de luptă ultrasofisticată şi maşini cu care de reportaj şi tehnică mass-media se-ndreptau foarte rapid spre zona unde se stabiliseră ei.

Capitolul 21

„Atunci zeul acesta (mintea) îşi arată în vis puterea sa. El vede din nou tot ce a fost văzut, el aude din nou tot ce a fost auzit, el simte din nou tot ce a simțit

în alte locuri şi-n alte ţări. Ceea ce-i vizibil (în existenţa actuală) şi invizibil (din altă existenţă) ceea ce se aude şi nu se aude, ceea ce se simte şi nu se simte, ceea ce este şi ceea ce nu-i, - totul e văzut de cel care-i totul". Fragment din „PRACNA - UPANIŞAD 4,5"

Medicii şi asistenţii urmăreau pe monitoare activitatea scoarţei cerebrale şi a inimii unui pacient foarte important. Pulsul inimii subiectului era scăzut aproape de zero, îl resuscitaseră de nenumărate ori, atât mecanic cât şi electric. Fusese câteva zile în comă, iar când încercase să-şi revină un impuls nervos transmis de creier îl băgase imediat în stare de şoc.

Ştiau cu toţii că pacientul este foarte important. N-aveau cunoştinţă însă cine poate fi acesta şi ce rang poartă în societate. în orice caz, orice rang sau poziţie ar fi avut în societate, aici era egalul tuturor celorlalţi pacienţi, era în primul rând om.

Totuşi medicii erau destul de contrariaţi, deoarece în momentul în care a avut loc impulsul nervos transmis de creier pe monitoare, a apărut activitate aproape totală - creier activ peste 80% - ceea ce

era nu numai o curiozitate ştiinţifică dar şi o imposibilitate. Pe monitoare a apărut apoi o linie continuă şi un ţiuit strident. Aceştia încercară mai multe proceduri dar fară sorţi de izbândă. Nu mai era nimic de făcut. Unul dintre medici se uită la ceas şi notă pe fişa radiologică a decedatului, ziua şi ora decesului. Un alt medic, mai tânăr, cu toate că văzuse clar că pacientul a decedat îşi asumă riscul de a fi mustrat de medicul de gardă şi-i administră două injecţii intracardiac, după care încercă încă o dată să-l resusciteze descărcând în corpul inert 300 Kj de energie - cu toate că părea că începe să se instaleze rigiditatea cadaverică. Toţi ceilalţi priviră nedumeriţi aceste manevre, dar şi mai mare le fu mirarea când văzură că în urma electro-şocului şi a injecţiilor administrate intracardiac pe monitorul care arăta electro-cardiograma (EKG), pulsul începuse să revină anemic. Pacientul fusese salvat. în sală intrară medicii renumiţi de la MEDIA - TECKH cu o mulţime de aparate silenţioase, medicul de gardă se împotrivi în primul moment dar după ce vorbi cu medicii care năvăliseră în salon fu de acord ca aceştia să-şi monteze aparatele şi să preia ei cazul.

între timp îl reanimaseră şi se putea spune că pacientul supravieţuise doar datorită medicului rebel. Medicii de la MEDIA -TECKH citiră fişa radiologică şi înţeleseră imediat că era cât pe ce să vină prea târziu şi că numai printr-o

minune subiectul nu-şi pierduse viața. Schwartz intră şi el răvăşit în sală, şi dintr-o privire îşi dădu seama cum stăteau lucrurile.

– L-ați conectat la aparatele noastre ? ... în ce stadiu este ? ...

– Este în viață, dar după o perioadă atât de lungă în care a fost în comă este destul de slăbit şi orice impuls nervos îi poate fi fatal.

îl conectară urgent la aparatura sofisticată cu care veniseră şi-n câteva momente pe ecran apărură imagini din Sahara. Medicul de gardă privea mut de uimire ecranele holografice şi nu înțelegea absolut nimic.

Schwartz şi medicul şef îl văzură cât de nedumerit este şi arătându-i imaginile holografice îi spuseră că pacientul are un microcip plantat în ceafă şi ceea ce vede sunt trăirile subiectului. După care-i explicară că acesta îşi foloseşte mai bine de 80% din capacitatea creierului şi că este primul hominid HOMMO UNIVERSALIS. Medicul de gardă îi privea din ce în ce mai uimit.

– Practic granițele dintre real şi ireal nu mai există pentru subiect. Toate acestea sunt un întreg...

– Cum adică... granițele dintre real şi ireal ?

– Pacientul a fost supus unui test virtual numit - IMAGINE CREATIVĂ, iar din acel moment conexiunile neuronale s-au făcut rapid, în plus, prin nu ştiu ce modalitate a reuşit să spargă barierele timpului şi să se întoarcă în trecut în orice segment al istoriei s-au chiar lucru şi mai curios poate vedea prin țesătura viitorului.

– Nu-mi vine să cred ceea ce aud... absolut totul pare că este o poveste de ficțiune.

– Nu, nu este ficțiune, este un om normal ca şi noi din carne şi oase care a atins un prag al inteligenței cu mult peste nivelul nostru de cunoaştere, cu mult peste înțelegerea noastră.

– Bun, şi pe monitoare văd un deşert şi nişte navete ciudate acoperite de nisip, iar în zare se văd numai ecrane holografice inconsistente efectiv zona este împânzită pe câțiva zeci de km^2, cu ecrane holografice. Ce semnifică toate acestea?

– Acesta este coşmarul lui Walter Nietzsche - coşmar creat de imaginația lui care din cauza revoltelor şi războaielor din întreaga lume a născut apocalipsa acestei lumi în care trăim, tot mintea lui a născocit un subterfugiu, numit - vortex. Unica şansă a umanității în fața iminentei autodistrugeri.

– Vorte... - cum ? ... ce este acela ? ... oricum mă bucur în sfârşit să aflu că pacientul are un nume.

– Vortexul este o poartă atemporală prin care mintea lui salvează oamenii, animalele şi vegetația, exact ca-n "Arca lui Noe", întorcându-se în timp în anul de grație 2000. Toate aceste trăiri l-au istovit foarte tare, aproape că l-au omorât.

– Toate acestea le-a zămislit mintea lui?...îmi este tare greu să înțeleg ceva din ceea ce îmi spui; oricum mintea mea nu poate concepe aşa ceva. Dar acele ecrane holografice plantate în Sahara anilor 2000, ce reprezintă?

– Este lecția care încearcă să le-o servească pământenilor din anul 2000 - efectivîncearcă să-i tămăduiască de răul care îi animă !

– Ce să înțeleg, că s-a întors în trecut şi a descoperit răul şi încearcă să tragă un semnal de alarmă în privința aceasta !

– Exact. El este unul din strănepoții lui Friedrich Nietzche -marele filozof - care trage un semnal de alarmă în privința răului care-l pot produce armele nucleare.

Când Schwartz discuta cu medicul de garda, Walter clipi din ochi de câteva ori, după care-i deschise şi, ascultând ce vorbeau aceştia, spuse mai mult monosilabic: ***„AŞA GRĂIT-A ZARATHUSTRA".***

Toate acestea nu s-au întâmplat şi sper din toată inima că nu se vor întâmpla nicicând. Această carte se doreşte a fi doar un semnal de alarmă, un strigăt şi totodată o nădejde că toți cei care o vor citi vor deveni mai buni.

Sincer să fiu, mi-aş dori nespus de mult să văd URA îngrădită precum un animal fioros, într-o cuşcă zăbrelită, a unei grădini zoologice, de niciunde.

Doresc, totodată, ca visele, dorințele noastre şi ale copiilor copiilor noştri să nu fie puse în aceeaşi balanță cu arme ultra sofisticate cu geometrie variabilă şi cu focoase nucleare.

Nădejdea mea este că viața şi iubirea aproapelui trebuie să primeze, iar copii noştri şi tot ciclul viitorimii să nu se teamă de răutatea vreunui nebun, ajuns nu se ştie cum, într-un loc şi o poziție strategică din care ar putea apăsa un buton şi-n următoarele clipe totul să se transforme doar în chin, jale şi moarte.

Anual, dintr-un teribilism al mai marilor se cheltuiesc miliarde de dolari sau altă monedă forte, pentru ca panoplia zeului Marte să fie cât mai încărcată, cât mai fastuoasă.

Astfel, speranța noastră de viață este într-un moment de cumpănă. Ne simțim

atât de amenințați, încât aproape că viața e pe marginea uneiprăpăstii, iarnoi... încă mai sperăm.

Experimentele nucleare se produc şi se multiplică din dorința mai marilor de a-şi etala marile descoperiri făcute de lacheii lor.

Sunt vremuri grele! Mai mult chiar: în unele zone ale planetei, situația a devenit de nesuportat.

De aceea, VĂ IMPLOR: SPERAȚI ÎN MAI BINE!

Se spune că RĂUL trebuie curmat de la rădăcină... Atunci, ar fi nimerit să devenim măcar pentru o zi chirurgi şi să extirpăm răul, precum Sf. Gheorghe a ucis balaurul.

C. ŞT.